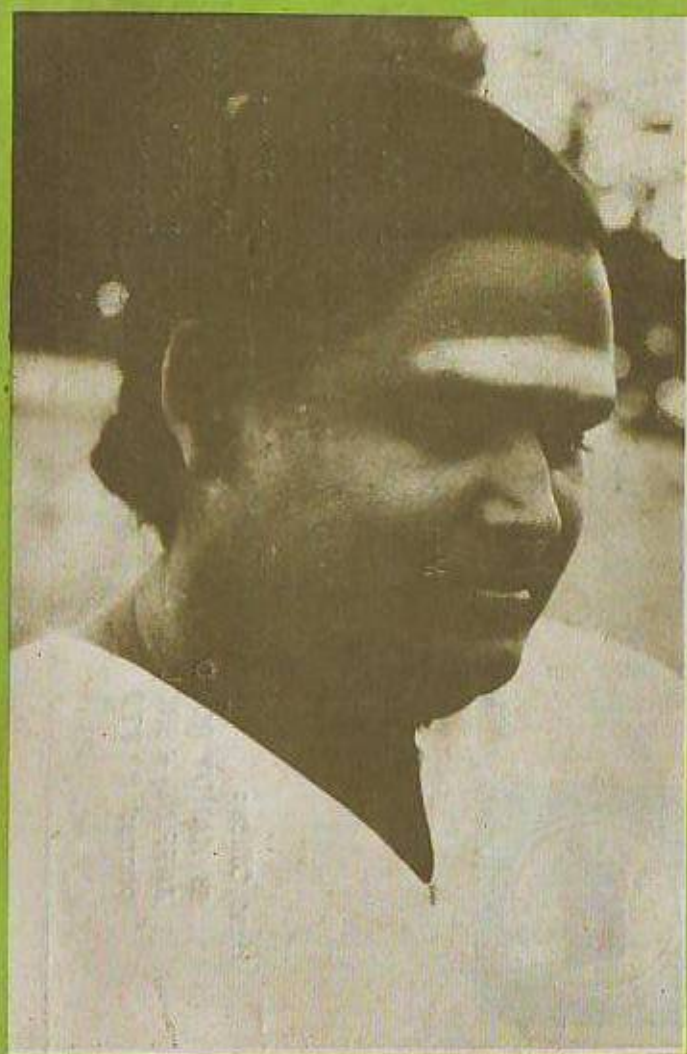

மலலைக்

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

ஜூலை — 1989 — வீலை 5 ரூபா

சுசிரியர்: வடாமினிக் ஜீவா

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

With the best Compliments from:

MANOHARAN & VETTIVEL

ENGINEERS - CONTRACTORS

Managing Partners :

MR. S. K. MANOHARAPOOPAN

MRS. M. KARUNADEVY

Head Office :

**53, KANDY ROAD,
JAFFNA - SRI LANKA,
phone: 23870**

Branch Office :

**57, AMBALAVANAR ROAD
JAFFNA - SRI LANKA,
Phone: 24377**

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

222

ஜூலை - 1989

வெள்ளி விழாவை நோக்கி...

24-வது ஆண்டு

உங்களின் மேலான கவனத்திற்கு...

சென்ற இதழில் 'வெள்ளி விழா மலர்' பற்றிய தகவல்களை இதே ப இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அதைப் படித்த பலர் நேரில் வந்து எம்முடன் தொடர்பு கொள்ள முனைந்து ஆக்கபூர்வமான பல கருத்துக்களைச் சொல்லிச் சென்றனர்.

தூர உள்ளவர்கள் பலர் வாழ்த்தியும், வா வேற்றும், பாராட்டியும் கடிதங்களை எழுதியுள்ளனர். அவர்கள் அனைவருக்கும் எமது மனப் பூர்வமான நன்றிகள்.

வெகு உற்சாகமாக மலர் பற்றிய தகவல்களை வெளியிட்டுள்ளோமே தவிர, மண்டைக்குள் ஒரே திணறல்தான். இந்தப் பாரிய பொறுப்பை ஒப்பேற்றி முடிக்க வேண்டுமென்ற ஒரே சிந்தனைதான்.

இதுவரை பல மலர்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ள அநுபவம் எமக்கு உண்டு என்பது உண்மைதான். ஆனால் இது புத்தம் புதிய முயற்சி.

ஈழத்துச் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றில் கால் நூற்றாண்டு என்பது சொற்ப காலமல்ல. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளை எட்டிப் பிடித்து, அதை நினைவுறுத்த வெள்ளி விழா மலரொன்றையும் வெளியிட முயற்சிப்பது மனித ஆளுமைக்கே ஒரு சவால்தான்.

எத்தனையோ சவால்களை ஏற்றுச் சமாளித்த எமக்கு இது ஒன்றும் பெரிய காரியமில்லைத்தான்!

ஒப்பேற்றி முடிக்க, சூழ்நிலை நமக்கு உதவவேண்டுமே என்பது தான் தற்போதைய எமது நிலைப்படமாகும்.

தூரப் பிரதேசங்களில் உள்ளவர்கள் தொடர்பு கொள்கின்றனர். அவர்களை நேரில் சந்திப்பது சிரமமான காரியம். அப்படியான அபி

மானச் சுவைஞர்கள் ஒன்று செய்யலாம். தங்களது பிரதேசத்திலிருந்து ஓரிட விளம்பரங்களை சேகரித்துத் தரலாம். அதைவிட முக்கியம், வெள்ளி விழா மலர் தங்களது நெருங்கிய நண்பர்களுக்குக் கிடைக்கத் தக்க முன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தித் தந்துதவலாம்.

சாதாரண ஆண்டு மலர்களுக்கு ஏற்படும் அனுபவம் ஏற்கனவே நமக்கு உண்டு. மலர்கள், ஆண்டு மலர்கள் முற்று முழுதாக முடிந்த பின்னர்தான் தமக்கொரு மலர் தேவை என எம்முடன் தொடர்பு கொள்வார்கள். அவர்களது தேவையை எம்மால் பூர்த்தி பண்ண முடியாத காரணத்தால் எமது இயலாமையை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவோம்.

எனவே வெள்ளி விழா மலர் தேவை என நினைப்பவர்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது நல்லது. ஏனெனில் கடத்தாசி, அச்சகச் செலவு போன்ற விடையங்களுக்கான சிறப்பிடம் தொகை மலர்களை தயாரிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளோம். எனவே முன் கூட்டியே பதிவு செய்து வைப்பது நல்லது.

எமது ஜிவாதாரமான பலமே சந்தாதான் சந்தாதாரர்களும் எம்முடன் முன் கூட்டியே தொடர்பு கொள்வது நல்லது. காரணம் வெள்ளி விழாமலர் சந்தா அமைப்புக்குள் அடங்காது. பிரத்தியேகமாகத்தான் அம்மலரைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

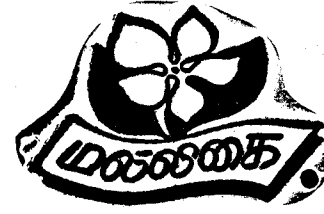
ஆகவே அவர்களும் பதிவுபெற்று வைப்பது நமக்கு உதவக்கூடியது. மல்லிகையை மிக ஆத்மநிகர பூர்வமாக தேசப்பவர்கள் கடந்த காலங்களில் மல்லிகைக்குப் பங்குரிப்பு செய்தவர்கள், மல்லிகையின் இலக்கியத் தாக்கத்தை உணர்ந்தவர்களுக்கு வெள்ளி விழாவின் சிறப்பைப் பற்றி நாம் விபரித்துக் கூறத் தேவையில்லை.

அவர்களுக்கு நன்கு தெரியும்; மல்லிகையின் வெள்ளி விழா மலர் எத்தகைய பெறுமதி மிக்கதென்று. எனவே நாம் அவர்களுடன் தொடர்பு வைப்பதைவிட, அவர்களை எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது நல்லது. பாரிய வேலை. பல இசைகளில் எமது சிந்தனை பரவல் படுத்தப்படும்பொழுது சில முக்கிய காரியங்களை நாம் மறந்து போகவும் கூடும். எனவே எம்மை உஷார்ப்படுத்திக் கண்ணாணிப்பது மல்லிகையைக் கடந்த காலங்களில் கடிக் காத்தவர்களின் வேலையாக இருக்க வேண்டும்.

கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆலோசனைக் கூட்டம்போடத் திட்டமிட்டுள்ளோம். சூழ்நிலை, போக்குவரத்து. இயல்பான நிலைமை சரிவராத நிலையில் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எப்படியும் ஒக்டோபர் மாதத்திற்குடைய மலரின் அடிப்படை வேலைகளை முடித்து விட வேண்டும். பின்னர் வேலைகளை ஆரம்பித்து ஒப்பேற்ற வேண்டும்.

எமக்கு நல்ல நம்பிக்கையுண்டு. எந்தச் சவால்களையும் சமாளித்து வெற்றி கொள்ளும் மன ஓர்மம் எம்மிடம் நிறைய நிறைய உண்டு. அந்தப் பலம் நீங்கள் தந்த பலம். அந்த ஓர்மம் இதுவரை காலமும் மல்லிகையின் வளர்ச்சியில் நீங்கள் காட்டிவந்த அசைக்க முடியாத ஒத்துழைப்பின் பிரதிபலிப்பே.

— ஆசிரியர்.

சந்தைப்படுத்தலும் நிறுவன அமைப்பும்.

இன்று எழுத்து இலக்கிய நூல்கள் விற்பனை சம்பந்தமாகப் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றது.

வரவேற்கத்தக்க ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிப் போக்கு இது.

பல எழுத்தாளர்கள் தனித்தனி யாகவே தமது சிருஷ்டிகளை நூலுருவாக்கி வெளியிட்டு வந்த தனி நபர் முயற்சிகள் தான் கடந்த காலங்களில் இந்த மண்ணில் இலக்கிய முயற்சிகளாக நிலவி வந்தன.

ஒரு சில, மிகவும் குறைவான பிரகார நிறுவனங்களே மட்டுப் படுத்தப்பட்ட வகையில் பிரகார களங்களை வைத்துப் புத்தகங்களை வெளியிட்டு வந்தன.

அப்படி நூல்களை வெளியிட்ட நிறுவனங்களும் பேப்பர் விலை மேற்றும் அச்சகச் செலவு, அடக்க விலை உயர்வு என்ற காரணத்தால் தமது பிரகார அமைப்புக்களை இடைநிறுத்திக் கொண்டன.

ஆர்வமுள்ள தனி நபர்களே நூல்களைப் பிரசுரிக்கும் முயற்சியை விடாது தொடர்ந்து செய்து வந்தனர்.

அவைகளைச் சந்தைப் படுத்தும் பிரச்சினைதான் பெரிய சிக்கலாக இருந்து வந்துள்ளது. சுவைஞர்களுக்கு ஒழுங்காகப் புத்தகங்கள் கிடைக்க முடியாத அவலநிலை. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் திணிக்கும் போக்கு, பிரசுரித்தவைகளில் ஏராளம் பிரதிகள் தேங்கிக் கிடக்கும் நிலைதான் இன்றைய யதார்த்தமாகும்.

இப்பொழுது சற்று விடிவு ஏற்படுவது போலச் செய்திகள் அடிபடுகின்றன.

இந்த நாட்டில் எழுத்தாளன்தான் யாருமற்ற அநாதை!

அவனுக்காகக் குரல் கொடுக்க அவனைத் தவிர யாருமற்ற அந்தர நிலை.

இன்று நூல்களைக் கொள்முதல் செய்ய முயலும் நிறுவனங்கள் எமது ஆத்மார்த்திகமான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் அதே சமயம் —

நனி நபர்களாக நூல்களை வெளியிடும் எழுத்தாளர்கள் ஒரு நிறுவன அமைப்புக்குள் தங்களை இணைத்துக் கொண்டால் வருங்காலத்தில் சந்தைப் படுத்துவதற்கும் தொடர்புகளை நெறிப்படுத்துவதற்கும் வசதியாக இருக்கும் என்பதையும் சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றோம்.

அடிப்படை

தமிழ்க் கோயில் குருக்கள்

— ஈழத்துச் சிவானந்தன்

ஈழத்தில் யான் கண்ட சொற் செல்வர்கள் என்னும் நூலை 1962ல் நான் எழுதி வெளியிட்டிருந்தபோது, சொற்பொழிவாளர், பேச்சாளர் என்பவர்களின் வேறுபாடும் ஒரு நல்ல சொற்பொழிவை வேறு எதனோடு ஒப்பிடலாம் என்னும் கேள்வியும் அந் நூலின் அறிமுக அரங்குகளில் அன்பர்களால் கேட்கப்பட்டது. அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லும் போது பல நல்ல சொற்பொழிவாளர்களையும் அவர்களின் ஆளுமைகளையும் மனதிற்கு வரவழைத்தே என் அசிப், சிராயங்களைச் சொன்னேன்.

இன்று அதில இலங்கைக் கம்பன் கழக அமைப்பாளரான திரு. இ. ஜெயராஜைப் பற்றி எழுத உட்கார்ந்ததும் நா நல்ல வாய்க் கப் பெற்ற அவரே எண்ணப்படுதலில் முழுமையாக நிற்கின்றார். சொற்பொழிவை பேச்சு என்றும் பொதுவாகச் சொல்வதுண்டு. பேச்சுக்கும் சொற்பொழிவுக்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் உண்டு. ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்தும் போது அக்கருத்துக்கும் அதனை வெளியிடும் உணர்வுக்கும் ஒத்த பொருத்தமான சொற்களைத் தேர்ந்து கேட்டார் பிணிக் கும் தகையவாய் திறன்றிந்து. சொற் செட்டி சொல் அலங்காரம், சொற்குவை முதலியன கலந்து மீளர் ஆற்று வதே சொற்பொழிவு எனப்படும். இவற்றின் கூட்டமைப்பையே திருவள்ளுவர் சொல்வன்மை என்பார்.

சொற்பொழிவின் இலக்கணத்திற்கு இசையாக மாறிய போக்கு பேச்சு எனப்படும். மேலை நாடுகளிலும் சொற்பொழிவாளர் வேறு, பேச்சாளர் வேறு என்ற பகுப்புமுறை இருக்கிறது. கருத்தை முறையாக வெளிப்படுத்தும் திறமை மட்டும் உடையவரை ஸ்போக்ஸ் மென் என்றும், கருத்துக்குரிய சொற்களைத் தேர்ந்து சோர்விலாது அஞ்சாது நிரந்தரித்து சொல்பவர் 'ஒரேட்டர்' என்றும் கூறுகிறார்கள்.

சொற்பொழிவை சிறுகதையோடு ஒப்பிடலாம். கரு, உரு, உத்தி, உணர்ச்சி, ஆரம்பம், மத்தி நிறைவு முதலியன சிறுகதையின் தேவைகள் போல் எடுப்பு, தொடுப்பு, முடிப்பு, உருவம், உள்ளுக்கம் உணர்ச்சிக் கோவை, நேரம், ஓசைச் சிறப்பு ஆகிய தேவைகள் சொற்பொழிவுக்கும் உண்டு. சிறுகதை வார்ப்பில் சறு கல் உண்டானால் அது கதை என்று கொள்ளப்படுவதுபோல் சொற்

பொழிவின் ஒழுங்கில், வழக்கில், விழுமானால் பேச்சு ஆகிவிடும்; எழுத்தாளர்களில் சிலர் சிறுகதையாளர்களாய் இல்லாதது போலே பேச்சாளர்களில் சிலர் சொற்பொழிவாளர்களாய் இல்லாமல் போய் விடுகின்றனர்.

சிறந்த சொற்பொழிவாளர் என்று சொற்பொழிவுக் கலையில் கன காத்திரங்களை அறிந்தவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளும் ஒரேற்றரே 'ஜெயராஜ்'. இவரை இளமை தொடக்கம் இன்றுள்ள வளமை வரையுள் நாண் அறிவேன். கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் தான் விரும்பிய சொற்பொழிவுத் துறையின் நுணுக்கங்களை கேட்டும் படித்துப் ஆராய்ந்தும் தேறியவர். நல்ல சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதற்கு நாடு விட்டு நாடு போகும் தாகமும் இவருக்குண்டு. இன்று நாடறிந்த நல்ல சொற்பொழிவாளராயிருந்தும் சிறந்த சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதற்குச் செல்லும் இவருடைய மனப்பான்மை இவரிடமுள்ள மேலான அம்சங்களில் தலையாயது. வாசிப்பதும் யோசிப்பதும் இவருடைய நித்திய கருமங்கள்.

ஜெயராஜ் பல சொற்பொழிவாளர்களின் நடை, உடை நளினம், தோற்றம், தொனிகளை உள்வாங்கியிருந்தபோதும் எவரையுமே 'இமிற்றேற்' செய்யும் படிக்கம் இல்லாதவர். யாழ் - இந்துக்கல்லூரியில் நன்மாணக்கமாய் விளங்கிய பாக்கியமும், இலக்கிய சமயச் சூழலில் வாழும் வாய்ப்பும், கந்திரகரைக் கலைஞரை மதித்துப் போற்றும் பண்பும் இவருக்குத் திறள் பயன்களைத் தந்தன. நல்லவற்றையும் நல்லவர்களையும் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற படிவு நிலையும் அன்பர்களோடும் நண்பர்களோடும் பணிந்து போகும் பாங்கு இவருடைய தனித்தன்மையை வெளிக்காட்டும் முன்பற்றலாகும்.

கம்பராமாயணம் இவர் படிக்கும், இதிகாசமல்ல. பாராயணம் பண்ணும் பனுவல். கம்பர் காட்சியே இவருடைய நினைவும் கனவும். அதில இலங்கை கம்பன் கழகம் என்னும் அமைப்பை நிறுவி யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை கொழும்பு முதலிய இடங்களில் கம்பன் விழாக்களை நடத்தி கம்பர் புகழ் நிறுவுகிறார். இலக்கியத்துறை சார்ந்த அறிஞர்களையும், கலைஞர்களையும் தன் அன்புக் கயிற்றால் சிக்கெனப் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு, இவர் செய்யும் தமிழ்ச் சேவை ஒரு தனிச் சேவையே. ஒன்றியை மாட்டோம் என்று முாண்டு பிடித்த இலக்கியக் குழுக்களையும், தனி மனிதர்களையும் தைக்கோர்க்க வைத்தவர்.

காரைக்குடியில் நின்று கம்பனை நினைப்பவர்கள் கம்பன் அடிப் பொடி சா. கணேசனையும் நினைத்துக் கொள்வது போல இலங்கையில் நின்று கம்பனை எண்ணுபவர்களுக்கு ஆனைமுகன் தோற்றமும் அம்பிகை குடையுமான ஜெயராஜின் உருவம் மனதில் தோன்றும். ஜெயராஜை மேடையில் பார்க்கும்போது சிசிப்புவரும்; கேட்கும் போது சிந்தனை கிளரும். எதிர்காலத்தில் முன்னணியில் நிற்கப் போகும் சிந்தனையாளர்களில் இவரும் ஒருவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

திருச்சிப் பேராசிரியர் இரா., இராதாசுரன்னை தனது கம்பர் காவியப் படிப்பின் குருவாயும், உருவாயும் ஏற்றுக் கொண்ட இவர், அவருடைய பாதுகைகளை திருச்சியில் இருந்து எடுத்து வந்து நாளாந்தம் வணங்கி வருகிறார். தமிழியமானிகளின் துணையோடும்

பெரு முயற்சியோடும் கட்டி முடித்திருக்கும் கம்பன் தமிழ்க் கோட்டம் முருகன் திருவருளுடன் நல்லூராக் கோவில் வீதியில் அமைந்துள்ளது. இங்கு தமிழ்ச் சான்றோர்களையும் அறிஞர்களையும் கலைஞர்களையும் அழைத்து தமிழ்ப்பணி செய்யவேண்டும் என்பதே இவருடைய வேண்டாவாகும்.

ஜெயராஜ் தனிச் சொற்பொழிவுகளில் மட்டுமல்லாது பட்டிமன்ற விவாதம், வழக்காடு மன்ற மோதல் முதலியவற்றிலும் நாளந்தவர். பட்டிமன்ற நடுவராயிருந்து உரைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து சபையோர் ஏற்றுக் கொள்ளும் நியாயங்களைக் கூறித் தீர்ப்பு வழங்கும் போது கேட்கும் கைதட்டல்கள் இவருடைய இன்னொரு பரிமாணத்தைக் காட்டி நிற்கும்.

பதினெண் கீழ்க் கணக்கிலுள் ஒன்றான இனியவை நாற்பது என்றும் நூலில் 'சொல்லுங்கால் சோர்வின்றிச் சொல்லுதல் மாண்பு இனிது' என்று சோர்வு பற்றிய ஒரு குறிப்புண்டு. ஒரு சொற்பொழிவானதுக்கு சோர்வு கட்டாமை முக்கியங்களில் முதன்மையானது. ஒளர்ச்சி தவறு என்பவை மருந்துக்கும் இல்லாதவரே சொல்லிடுத்து படைக்கும் சொல்வல்லவராவார். உடற் சோர்வு, மனச்சோர்வு, சொற்சோர்வு கருத்துச் சோர்வு ஆகியன நான்கு பெரும் சோர்வுகளை அகற்றுவதற்கு கற்றுத் தேற வேண்டும் என்றும் ஆவலும் கற்றதைத் தெளிந்து மேடையில் வெளிக்காட்ட வேண்டும் என்றும் வேட்கையும் இருக்க வேண்டும். இவை ஜெயராஜின் வெள்ளனுக்களோடும், செவ்வனுக்களோடும் சேர்ந்த தங்க அணுக்களாய்த் தாவுகின்றன.

மதுரையில் நடந்த உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் ஜெயராஜின் சொற்பொருக்கில் அள்ளுண்ட அன்றைய முதல் அமைச்சர் எம். ஜி. ஆர். இவரைப் பக்கத்தில் அழைத்துப் பாராட்டுத் தெரிவித்துப் பரிசில் வழங்கியமையும் புதுச்சேரிக் கம்பன் வீதியில் வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவராய் வடிவம் காட்டியபோது புதுவை முதல் அமைச்சர் பாருக் விழாவின் இடையில் மேடையில் ஏறி இந்த இளந்தாரியின் சொல்லாரி குறித்து வாழ்த்துக்களை வாரி இறைத்ததோடு பொன்னுடையும் போர்த்தியமையும் சொற்பொழிவின் வரலாற்று மெய்க்கீர்த்திக்கு மகுடமிட்ட செயல்களாகும்.

மரபுக் கவிதைகளில் மட்டுமன்றி நவீன கவிதைகளிலும் புலமையுள்ள ஜெயராஜ், அண்மையில் யாழ் பல்கலைக் கழகப் பட்டிமண்டபத்தில் சினிமாப் பாடல்கள் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்தனவா என்ற விவாதத்திற்கு வழங்கிய தீர்ப்பின் பெறுமானம் பல்கலை மாணவர்களையும் கவிச்சுவை மாந்த வைத்ததோடு என்போன்றவர்களை திரும்பவும் திரைப்படப் பாடல்களைக் கேட்பதற்கு உந்தியதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

வருடா வருடம் புதுச்சேரி, காரைக்குடி, இராமேஸ்வரம் ஆகிய இடங்களில் கம்பன் கழகங்களால் சிறப்புச் சொற்பொழிவாளராய் அழைக்கப்பட்டு அங்குள்ள தமிழர்களை வியப்புக்கடலில் அமிழ்த்தி மகிழ்வைக்கும் இவரை நான் தமிழ்க் கோயில் குருக்கள் என்று செல்லமாகச் சொல்வதுண்டு.

அவுஸ்திரேலியாவில் "சமாந்தரங்கள்"

கடல் சூழ்ந்த கண்டத்தில்

ஒரு இலக்கிய விழா

— முகுந்தன்

'மல்லிகை'யினால் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான எழுத்தாளர் — லெ. முருகபூபதியின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'சமாந்தரங்கள்' நூலின் வெளியீட்டு விழா அவுஸ்திரேலியாவின் 'மெல்போர்னில்' லை. டயிள்யூ. சி. எ மண்டபத்தில் 25-6-81-ல் நடைபெற்றது. பேராசன பல்கலைக்கழக முன்னாள் விரிவுரையாளர் திரு. வி. காசிநாதர் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்.

திருமதி விஜயகுமாரின் தமிழ் வாழ்த்துக் கீதத்துடன் கலைஞர் ரேய் லம்பர்ட்டின் வரவேற்புடன் ஆரம்பமான விழாவை திரு. இராஜராட்ணம் தம்பதியர் மங்கள விளக்கேற்றித் தொடக்கி வைத்தனர். பேராசிரியர் இவியேஸர், சட்டத்தாணிகள் எஸ். ரவீந்திரன், செ. அம்பிகைபாலன், திருவாளர்கள் எஸ். ஏ. குணரட்ணம், பி. தணிகாசலம், கே. சோமசுந்தரம். பி. தர்மகுலராஜா ஆகியோர் ஆசியுரை வழங்கினர்.

முதல் பிரதிகளை விட்டோரியா தமிழ் — இந்து — கத்தோலிக்க சங்கங்களின் தலைவர்கள் — டாக்டர் ராஜன் இராசையா — எஸ். செல்வேந்திரா, திரு. ஜோன் பத்திநாதர் ஆகியோர் பெற்றுக் கொண்டனர்.

அவுஸ்திரேலிய வரலாற்றில் முதல் முதலில் நடைபெற்ற இந்தத் தமிழ் இலக்கிய விழாவில் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. 'எஸ். பெ.', திருமதி அருண் விஜயராணி ஆகியோர் நிகழ்த்திய ஆய்வுரையிலும், திரு. பி. காசிநாதரின் தலைமையுரையிலும் — லெ. முருகபூபதியின் பதினாறுகளும் உதிர்ந்த கருத்துக்கள் இங்கு தொகுத்துத் தரப்படுகின்றன.

திரு. வி. காசிநாதர்: — ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஐந்து தலைமுறைகளைக் கொண்டது. இதில் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த நண்பர் முருகபூபதியை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தியது 'மல்லிகை' என்ற இலக்கிய இதழ். இளம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளர் சோர்வடையாமல் தொடர்ந்து எழுதுவது உண்மையில் பெருமைக்குரிய விடயம். ஒரு உண்மையான படைப்பாளி எந்தத் திக்கைச் சென்றடைந்தாலும் - தன்னை எப்பொழுதும் படைப்பாளியாகவே இனம் காட்டிக் கொள்வான். அந்த வகையில், முற்றிலும் அந்நியமான ஒரு மண்ணில் கால் பதிந்த நாளமுதலாய், தமிழையும்,

தமிழ் இலக்கியத்தையும் மறக்காமல் தனது பணியை அமைதியாகத் தொடருவதோடு நில்லாமல் எம்மையும் இந்தப் பணியில் அழைத்துக் கொண்டு செல்படுவது எம்மையெல்லாம் பெருமைப்படுத்துகிறது.

அருண் விஜயராணி:— ‘ஒரு வர்த்தக நிறுவனம் தனது இரண்டு பிரதிநிதிகளை இரண்டு நாடுகளுக்கு அனுப்பி — தனது உற்பத்திப் பண்டமான பாதணிகளுக்கு அறிமுகத்தையும், சந்தையையும் உருவாக்க முயற்சி செய்தது. ஒரு பிரதிநிதி ஒரு நாட்டுக்குச் சென்று ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்து சொன்னான் ‘... அந்த நாட்டில் எவருமே பாதணி அணிவதில்லை. அங்கு பாதணிகளை விற்கவே முடியாது’ — இரண்டாவது பிரதிநிதி திரும்பி வந்து ‘அந்த நாட்டில் பாதணி பாவிக்கும் பழக்கம் இல்லைத்தான் — ஆயினும் அதன் அவசியத்தை எடுத்துக் கூறி அறிமுகப்படுதியுள்ளேன். அங்கு நிச்சயம் பாதணிகளுக்கு வருங்காலத்தில் நல்ல சந்தை கிடைக்கும், என்றார். இந்தக் கதையை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், லண்டன் மாநகரில் இலக்கிய விழாவை நடத்த முடியாமல் — ஒரு நூல் வெளியிட்டு விழாவை ஒழுங்கு செய்யமுடியாமல் நான் தோல்வி கண்டேன். ஆனால் இந்த அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்புதான் சகோதரர் முருகபூபதியின் முயற்சியைப் பார்த்தேன். அதன் பின்பு அந்த இரண்டாவது பிரதிநிதி என் மனக்கண்ணில் தோன்றுகிறார்.

எஸ். பெர்.: “தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நான் மூன்று பேரைத் பெரிதும் மதிக்கின்றேன். ஒருவர் ம. பொ. சி. இரண்டாம்வர் விந்தன். மூன்றாமவர் ஜெயகாந்தன். இவர்கள் மூவருமே அசுரத் தொழிலுடன் நெருங்கிய சம்பந்தம் உடையவர்கள் இவர்களின் வழக்கை அச்சத் தொழில்தான் ஆரம்பமாகி — எழுத்தாளர்களாகப் புகழ் பெற்றவர்கள். அந்தப் பின்னணியுடன் முருகபூபதியின் வளர்ச்சியை அவதானிக்கின்றேன். அவரும் அச்சகப்பணியுடன் — ஒரு ஒப்புநோக்காளராக வளர்ந்து, எழுத்தாளர்கள் — பத்திரிகையாளராகப் பரிணமித்துள்ளார். பூபதிக்கு வேண்டிய சில நண்பர்கள் பத்து இருபது பேர் வருவார்கள். ஒரு இலக்கியச் சந்திப்பாக இருக்கும் என எதிர்பார்த்துக்கொண்டுதான் ‘சிட்னி’ யிலிருந்து இங்கே வந்தேன். ஆனால் வந்த பின்புதான் தெரிகிறது — ஒரு இலக்கிய விழாவே நடக்கிறது என்பது. இதன் மூலம் ஒரு சரிதிரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது ‘சமாந்தரங்கள்’ தொகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு சிறுகதைகளையும் ரசித்துப் படித்தேன். மனித நேயம்தான் உயர்ந்த பண்பு என்பதை அக்கதைகள் உணர்த்துகின்றன. கடந்த பத்தாண்டு காலத்துக்குள் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளில் குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றாக இந்நூல் விளங்குகின்றது.

லெ. முருகபூபதி:— ஏன் எழுதுகிறேன் -எதற்காக எழுதுகிறேன். என்ற வினாவுக்கெல்லாம் விடைகள் எனது கதைகளிலேயே இருக்கின்றன. எனவே, பதிலுரையில் நான் அதிகம் பேசமாட்டேன். ஒவ்வொரு வருடமும் பிறக்கும்போது ஜனவரியில் எனக்குள் பிரதிக்கை செய்வேன். ‘பேசுவதைக் குறைப்பது.’ என்று இன்று உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருப்பது ‘மல்லிகை’ அதனைத் தொடர்ந்து ‘வீரகேசரி’ — என்று ஒரு சமூகத் தொண்டனாகிய பெருமை ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சார்ந்தது. எனவே, என் வாழ்வில் இவை மூன்றையும் நான் மறக்க முடியாதது.’

மலையக வரலாற்றில் ஒரு புதிய பங்களிப்பு

துரை மனோகரன்

மாபெரும் மனிதர்கள் தம்மை மாத்திரமன்றி, தமது காலத்தையும் பிரதிபலிப்பதை வரலாறு உணர்த்துகின்றது. அத் தகையவர்களது வரலாறு தனி மனிதரின் வரலாறுகளன்றி, அவர்கள் சார்ந்த சமூகத்தினது, நாட்டினது, மொழியினது வரலாறுகளும் அமைந்துவிடும் வாய்ப்பு உண்டு. இதே நிலையினையே தொழிற்சங்கவாதியாகவும், அரசியற் பிரமுகராகவும், பத்திரிகையாசிரியராகவும், மலையகத் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளின் முன்னோடியாகவும் விளங்கிய கோ. நடேசய்யரின் வரலாற்றிலும் காணமுடிகின்றது. அவரது வரலாறு, நடேசய்யர் என்ற தனியொருவரின் வரலாறு மட்டும் அல்ல, அவருக்குடனாக சமூகத் தலைவராக ஒரு குறிப்பிட்ட கால வரலாற்றையும் (1920 — 1977) உணர்த்தும் பாங்கினைக் கொண்டுள்ளது.

சி. வி. சில சிந்தனைகள் என்ற நூலை அளித்த எழுத்தாளர் சாரல்நாடனின் பத்துமாத உழைப்பின் பயனான தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் என்ற நூல், தனிமனிதர் ஒருவரது வரலாற்றின் ஒளியில், ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை உணர்த்துபவரின் வாய்ப்பினை நமக்குத் தந்துள்ளது. முதல் நூலை விடவும் அளவில் பெரிதாகவும், ஆழத்தில் ஆரோக்கியமானதாகவும், விடயப் பரப்பில் விரிந்ததாகவும் இந்நூல் அமைந்துள்ளமை தற்செயலான

தன்று. ஆசிரியரின் முழு மூச்சான முயற்சியின் பங்களிப்பினையே அது உணர்த்துகின்றது.

ஆய்வியல் அடிப்படையில் நூலை எழுதவேண்டும் என்ற முயற்சி சாரல்நாடனிடம் இருந்தமையை நூல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இயன்றவரை அதார பூர்வமான விடயங்களைத் தேடித் தொகுத்துக் கூறும் ஆய்வாளருக்குரிய ஆர்வத்தை இந்நூலிற் பரக்கக் காணலாம். நூலாசிரியரின் இத்தகைய முயற்சியின் காரணமாக கோ. நடேசய்யர் என்ற பல்துறை சார்ந்த பங்கனிப்பினை நல்கிய மனிதரின் தனித்தவம், பணிகள், முன்னோக்கிய அவரது சிந்தனைப்போக்கு முதலானவை நூலிற் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கோ. நடேசய்யரைப் பொறுத்தவரையில், இந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறியவராக இருப்பினும், இந்திய நலன்களைப் பேணுது. இலங்கைத் தொழிலாளரின் நலன் பேணும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தமை, அவரது தனித்தவத்தை இனங்காட்டுகிறது. நடேசய்யர் காலத்துத் தொழிற்சங்கத் தலைவர்களில் அவர் ஒருவரே தொழிலாளரோடு நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டவராக விளங்கியிருக்கிறார். ‘இலங்கைத் தீவில் இந்த அளவுக்குத் தேசத்துரோகம் பண்ணியது வேறு யாரும் இல்லை’ என்று இலங்கைப் போலீசார் பிரித்தானியக் குடியேற்றச் செய

வாளருக்கு அறிக்கைகளை அனுப்பும் புள்ளிக்குத் துணியாண்மை அவரது செயற்பாடுகளிற் துவங்கிற்று. இவற்றை இந்நூல் தெளிவாகக்காட்ட முயற்சித்துள்ளது.

ஐயரது ஆளுமையின் வீச்சுக்களை இனங்கண்டு ஆசிரியர் வெளிக்கொணர முயன்றமையும் நூலினைச் சிறப்பிக்க உதவியுள்ளது மணிலால் என்பவரை நாடு கடத்தும் பிரித்தானியப் பேரரசின் முயற்சிக்கு எதிராக, அப்பேரரசோடு முட்டி மோதுவதற்கு முனைந்தமை, ஐயரின் ஆளுமை வீச்சின் ஒரு பகுதியைப் புலப்படுத்துகின்றது. தம்மைத் திறமையான தொழிற்சங்கவாதியாகக் காட்டிக் கொண்டு, அதே வேளை உள்ளடக்கத்திற் பேரினவாதியாகப் பரிணாமம் எய்திய ஏன் குணசிங்காவை எதிர்க்கப் பல்லாற்றாலும் முயன்றமை, நடேசய்யரின் ஆளுமை வீச்சின் இன்னொரு பக்கமாகும். பெருந்தோட்டக் கொழிலாளருக்கு எதிராக இயங்கிக் கொண்டிருந்த பெரும் பத்திரிகை நிறுவனங்களுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்தமை ஐயரின் பிரிதொரு சிறப்பம்சமாகும். சேர் பொன். இராமநாதனின் கருத்துகளுக்கு மாறாக, டொனமூர் ஆணைக்குழு முன் சர்வசன வாக்குரிமையை ஆதரித்தும், பெண்களுக்கான வாக்குரிமையை வரவேற்றும் குரல் கொடுத்த முற்போக்கு இயல்பும் அவரிடத்துக் காணப்பட்டது. சம்பளக் குறைப்புக் காரணமாக, அட்டன் ரயில்வே நிலையத்திற் பல்லாயிரக்கணக்கிற் தொழிலாளரைக் கூட்டி, ரயில்வேத் திணைக்களத்தை தீயிக்குலைச் செய்தனம், ஐயரின் போராட்ட உணர்விற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நிகழ்ச்சியாகும். நடேசய்யரின் பிரகடனங்கள் சில தோட்ட நிர்வாகத்தால் விலக்கு வாங்கப்

பட்டுத் தீயிட்டுக் கொளுத்தப் பட்டவை, பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர் மத்தியில் அவரின் கருத்துகளுக்கிருந்த மதிப்பினைத் தெளிவாக்குகின்றது. ஐயரின் இத்தகைய ஆளுமைத் திறன்களை வெளிக்கொணரச் சாரல்நாடன் பெருமுயற்சி செய்துள்ளார்.

கோ. நடேசய்யரின் பணிகள் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளரை மையமாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தன. இந்திய மெசா வழி மக்களைத் தன்மானத்தோடு வாழ்விக்க முயற்சித்தமை, ஐயரின் பணிகளில் தலையாயதாகும். நடேசய்யரின் குரல் சட்ட நிருபண சபையிலும், அரசாங்க சபையிலும் ஒலிக்கத் தொடங்கிய பின்னரே, பெருந்தோட்டக் கொழிலாளர் பற்றிய சிந்தனை அரசியல் அரங்கில் தோன்ற ஆரம்பித்தது. பத்திரிகைத் தொழிலில் நாட்டங் கொண்ட அவர், 'தேசநேசன்' என்ற பெயரில் இலங்கையில் முதல் தமிழ்த் தினசரியை வெளியிட்ட பெருமையையும் பெற்றுள்ளார். மகாகவி பாரதியின் பெயரை முதன் முதலிற் ஹன்சார்ட்டில் பதிய வைத்த சிறப்பும் அவருக்குரியது. ஐயரின் இத்தகைய பணிகளும், சாரல்நாடனின் பேரூ முலம் பெருமை பெற்றுள்ளன.

முன்னோக்கிச் சிந்திக்கும் பாங்கும் ஐயரிடத்து இயல்பாக வளர்ந்துள்ளமையையும் இந்நூல் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. இந்தியத் தொழிலாளர் வருகையை சிறுத்த வேண்டும் என்பதனையும், மேலதிகத் தொழிலாளரை இந்தியாவுக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற கருத்தையும், அது பற்றிய பிரச்சினைகள் எழுவதற்குப் பல்லாண்டுகள் முன்பதாகவே ஐயர் தெரிவித்திருந்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை

யில், சுதந்திர வர்த்தகம் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தை வற்புறுத்தியிருந்தார். இதேபோன்று, சேமலாப நிதியின் தேவையையும் வலியுறுத்தியிருந்தார். வாசகர் ரசனையிற் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் இந்தியப் பத்திரிகைகள் சிலவற்றைத் தடை செய்யுமாறு 1938 இல் ஐயர் கோரிக்கைவிடுத்திருந்தமை வியப்பினைத் தருகின்றது. இவையனைத்தும் பின்னாற் செயற்படுத்தப்பட்டவைகள் என்ற வகையில் ஐயரின் முன்னோக்கு குறிப்பிடத்தக்கதாக விளங்கியது.

ஒரு சிறந்த மனிதரைப் பற்றிய தரமான ஆக்கப் பணியாய் விளங்கும் இந்நூலிற் சில குறைகளும் தென்படக்காண் செய்ய்கின்றன. தஞ்சாவூர்ப் பிரமாணச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவரான நடேசய்யர், நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளவாறு பல்குறை ஆளுமைகள் பொதிந்த மனிதராக உருவாகுவதற்கு உந்துதலை அளித்த அவரது இளமைக் காலம், குடும்பப் பின்னணி என்பன தெளிவாகக் காட்டப்படவில்லை. இன்னொன்று, காலஞ் சென்ற பிரதமர் யண்டாரநாயக் காவின் சிந்தனைகள், செயற்பாடுகள், அரசியற் கோட்பாடுகள், தீர்மானங்களில் ஐயரின் செல்வாக்குக் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், அவை பற்றித் தெளிவுறுத்தவில்லை. உள்ளடக்க ரீதியான இத்தகைய தவறுகள் மாத்திரமன்றி, நூலமைப்புத் துறையிலும் சில தவறுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேற்கோள் கூற்றுகளும், நூலாசிரியரின் கூற்றுகளும் பல இடங்களில் வேறுபாடின்றி அமைந்து விட்டன. சில இலக்கணத் தவறுகளும் ஆங்காங்கே இடம்பெற்று விட்டன. களைப்படை வேண்டிய இத்தகைய தவறுகளை அடுத்த

பதிப்பில் நீக்கி, ஆசிரியர் நூலினை மேலும் வளம்படுத்துவாரா ஏனெதிர்பார்க்கலாம்.

சிறு கதைகள் இருப்பினும், நூலில் கோ. நடேசய்யரினதோ, சாரல்நாடனினதோ ஆளுமைகள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பது நிறைவு தரும் அம்சமாகும். இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவரின், ஆசிரியரின் முயற்சிக்கு மேலும் தகுந்த பயனை அளிப்பதாக அமையும். கோ. நடேசய்யரைப் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்ள விரும்பும் எவருக்கும் ஒரு முதல் நூலாக விளங்கும் அருகதையை இந்நூல் பெற்றுள்ளது. மலையக மக்களின் வரலாற்றில் மறக்கப்பட்ட முடியாத ஒர் அத்தியாயத்தை, இந்நூல் மூலமாகச் சாரல்நாடன் வழங்கியுள்ளார்.

உங்கள்

மமுலைச் செல்வங்களின்

உயிரோவியமான

படங்களுக்கு

நாடுங்கள்

பேபி போட்டோ

(பல்கலைக் கழகம் அருகாமை)

திருநெல்வேலி.

சோவியத் யூனியனின் சமுதாயப் பிரச்சினைகள்

அலெக்ஸி துமோவ்

பெரிஸ்த்ரோய்க்கா முன்னேறி வருகிறது. இன்று சோவியத் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் வித்தியாசமான நிலைகள் காட்சியளிக்கிறது கலாசாரமும். அரசியலும் வேகமாக முன்னேற்றம் கண்டு வருகின்றன. அதேசமயத்தில் சமுதாயப் பொருளாதாரத் துறைகளில் முன்னேற்றம் வேகமாக இல்லை. நுகர்வோர் நலனுக்கு ஏற்றவாறு பொருளாதாரத்தை திருப்புவது என்பதம், சோவியத் சமுதாயத்துக்கு சிறந்த வாழ்க்கை மற்றும் உழைப்பு நிலைமைகளை அமைத்துத் தருவது என்பதுமே பெரிஸ்த்ரோய்க்காவின் பிரதான கடமையாகக் கருதப்படுகிறது.

சோவியத் மக்கள் பிரதிநிதிகளது காங்கிரசில் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில், தேசத்தின் சமூக முன்னேற்றம் குறித்து மிகாயில் கோர்ப்சேவ் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக்கிறார். இந்த மூன்று ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டுள்ள சாதகமான மாற்றங்களை அவர் சுட்டிக்காட்டினார். சோவிய அளவில், முந்தைய ஐந்தாண்டுக் காலகட்டத்தை விடவும் 15 சதம் அதிக குடித்தனப் பகுதிகளும், தனி வீடுகளும் கட்டப்பட்டன. புதிதாக 900,000 குடித்தனப் பகுதிகள் குடும்பங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டன. முன்பு விடவும் அதிகமாக கிளினிக்கள், பள்ளிகள், கிண்டர்கார்ன்கள், கலாசார மையங்கள், முதியவர்களுக்கும் ஊனமுற்றவர்களுக்குமான இல்லங்கள் முதலியன கட்டப்பட்டன. கல்விக்கும், சுகாதாரத்துக்கும் அதிக தொகை ஒதுக்கப்பட்டது. பெரும்பாலோருக்கு ஊதியங்கள் உயர்த்தப்பட்டன.

வீட்டு வசதி, உணவு, சுற்றுச் சூழல், நுகர் பொருள்கள், சேவைகள் முதலிய துறைகளில் சோவியத் சமுதாயம் எதிர்நோக்கும் கடுமையான பிரச்சினைகளையும் அந்த அறிக்கை சுட்டிக்காட்டியது. ஓயலூதியம் பெறும் முதியோர், ஊனமுற்றோர், அஞ்சைகள், நிறையக் குழந்தைகளைக் கொண்ட குடும்பங்கள் முதலியவர்களை உள்ளடக்கிய 4 கோடி சோவியத் மக்கள் பிழைத்திருப்பதற்கு மட்டுமே போதுமான அல்லது அதற்கும் மேலான வருவாயியப் பெறுகிறார்கள் என்பது கவலைக்குரிய முக்கிய பிரச்சினையாக அதில் கூறப்பட்டுள்ளது. புதிய பென்ஷன் கட்டம் உயர் முன்னுரிமைக் குரிய ஒன்றாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாதுகாப்புச் செலவை வெகுவாகக் குறைப்பதற்கான மிகாயில் கோர்ப்சேவின் பிரேரணை உள் நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் பரந்த ஆதரவைப் பெற்றுள்ளது. 990—91 ஆண்டில் ராணுவ பட்ஜெட்டில் 4 சதம் குறைக்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. பொருளாதாரச் சீரமைப்புக்கான திட்டங்கள் சரியாக வகுக்கப்பட்ட போதிலும், அவற்றை அமலாக்குவதில் உறுதியுற்றுக் காணப்படுவதாக கோர்ப்சேவ் அந்த அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்.

ஒரு கருத்து

வெள்ளி விழா மலரில் எப்படியான அம்சங்கள் இடம் பெற வேண்டும் என்ற தேடுதலில் அபிப்பிராயங்கள் அலசப்பட இருப்பதையிட்டு ஒரு இலக்கிய இரசிகள் என்ற வகையில் ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

ஈழத்து இலக்கிய பரப்புவல்கில் மாசுகை என்று நம் மத்தியில் அறியக்கிடக்கும் மல்லிகையின் ஊக்கம் படைப்பிலக்கிய கர்த்தாக் களுக்கு புதிய அணுகுமுறையின் தேடலுக்கு ஊக்கியாகவும், கனமமைத்துக் கொடுத்திருப்பதையும் மன நிறைவோடு இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியதொன்று என நினைக்கின்றேன்.

காலவோட்டத்தில் தமதிரூபை உறுதி செய்ய முடியாமல் போன எத்தனையோ சஞ்சிகைகளின் அனுபவ முத்திரைகள் அத்தனையையும் தனது வளர்ச்சியிலும் பங்கு போட்டுக் கொண்டு இருபத்தாறுதாவது அவையை எட்டிப்பிடிக்கும் மல்லிகையின் வரலாற்று அனுபவங்கள் எதிர்கால இலக்கியப் பரப்பிற்கு உவகி மாணதும், முக்கியமானதுமாகும். மக்கள் இலக்கிய வெளிப்பாட்டில் மல்லிகையின் பங்குப் பணியும் இக்காலகட்டத்தில் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டியதொன்று, அது மல்லிகையின் தரத்திற்கு சான்று பகரும் என்று நினைக்கின்றேன். இந்த அடிப்படையிலேயே மல்லிகை தனது வெள்ளிவிழாவில் பிரசுரிக் வேண்டிய பிரசவங்களில் அர்த்த முன்னதும், ஆரோக்கியமானதுமான ஆக்கங்கள் வெளிக்கொணரப்பட வேண்டும் என்ற எனது எதிர்பார்ப்பில் தாங்களும் உடன்படுவீர்கள் என்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்கிறேன்.

அமிசங்கள்

1. கடந்த இருபத்தைந்து வருடகால மல்லிகை வெளியிட்டாசிரியன் என்ற வகையில் உங்கள் அனுபவவாயிலாக எதிர்கால இலக்கிய சந்ததியினருக்கு பயன்படும் வகையில் ஒரு கட்டுரை.
2. கடந்த இருபத்தைந்தாண்டுகளில் மல்லிகையும், பிற சஞ்சிகைகளும் என்ற கருத்தமைவில் ஒரு ஆய்வு ரீதியான வெளிப்பாட்டைக் கொண்டு வரலாம். இதற்கு இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் உள்ள ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களையும், ஆர்வலர்களையும், விமர்சகர்களையும் ஒன்று கூட்டி அதில் வெளிவரும் அம்சங்களைக் கொண்டு இக்கட்டுரை அடையலாம்.
3. கால் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் சமூகப் பிரக்ஞைகள் பற்றி மல்லிகையின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் என்ற ஒரு விமர்சனம் இடம் பெறச் செய்வதுடன், சிறு தசாப்தம், தசாப்தமாக பகுப்பாய்ந்து யதார்த்தப் பின்னணியில் ஒப்புநோக்க வேண்டும்.

தான் கடத்து வந்த பாதையில் கண்ட அனுபவங்களை எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு முன் வைப்பதன் மூலம் மல்லிகை தனது வரலாற்றுக் கடமையைச் செய்யும் என்ற நம்பிக்கையில் மடல் மூலம் மலர்ந்த நினைவுகளுடன் நேர்காணவும் விழைகின்றேன்.

ஜி. எம். பரஞ்சோதி

புஷ்கின் பற்றி

திமிதரி லிகச்சேவ்

வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் புஷ்கின் உலகு தழுவிய முக்கியத்துவத்தைக் கண்டார் என்பதில்தான் அவருடைய எல்லையற்ற வளர்ச்சியின் ரகசியமே அடங்கியுள்ளது என்று கருதுகிறேன். அதனால்தான் அவர் வாழ்க்கையை வெறுமனே நேசிப்பதுடன் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் உலகில் மிகப்பெரிய புதிர்களில் ஒன்றாக அதைக் கண்டார். ஆகவேதான் அவர் எல்லா விஷயங்களிலும் தமது நம்பிக்கைகளிலும் தமது கற்பனைகளிலும் தமது வெற்றிகளிலும் மானுட இனம், இயற்கை தமது நாட்டின் வருங்காலம் மற்றும் நிகழ்நிலை முதலியனவற்றின்பாலான தமது நேசத்திலும் மகத்தானவராகத் திகழ்ந்தார்.

நம்மைச் சுற்றிலும் நம் ஒவ்வொருவரினுள்ளும் ஓர் ஆழ்ந்த வணுகுமுறையைக் கோரக்கூடிய ஒரு மகத்தான புதிர் உள்ளது. அதற்காக வழக்கை நம்சு மகிழ்ச்சி, இசைவிணக்கம், உயிர் வாழ்ந்திருத்தலின் முழுமையான உணர்வு முதலியவற்றை வழங்கியுள்ளது என்பதை நமது புலிக் கோளில் உள்ள நல்லவர்கள் அனைவரும் அறிந்துள்ளனர் அல்லது ஊகிக்கின்றனர் அல்லது உணருகின்றனர். நாளா வட்டத்தில் அதுவே ஒவ்வொருவரின் லட்சியமாகிறது. புஷ்கினிடம் இந்த லட்சியம் முழுமையாகப் பொருந்தியிருந்தது. ஆகவேதான் அவர் என்றும் நமது லட்சியமாகத் திகழ்கின்றார்.

நாம் உழைப்பை மதிக்கிறோம். அதனுடைய மதிப்பையும் நாமறிவோம். தமது உழைப்பின் மூலமாகப் பொது நன்மைக்காகத் தமது பங்கை ஆற்றுவவர்களையும் நாம் மதிக்கிறோம். ரஷ்யாவின் முஃலாவது தொழில் முறை எழுத்தாளராக புஷ்கின் திகழ்ந்தார். தமது எழுத்தின் வாயிலாகப் பொருளிட்டி வாழ்ந்தார். கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், நாடகாசிரியர்கள் முதலியோரின் படைப்பாக்க முயற்சிக்கு நியாயமான ஊதியம் கிட்ட வேண்டுமென்பதற்காக பதிப்பாளர்களின் அநீதியை எதிர்த்துப் போராடினார்.

ஓர் உண்மை நண்பராக அவர் திகழ்ந்தார்.

ஐயர் மன்னர்களைக் கண்டு அவர் அஞ்சவில்லை. அரசவைப் பிரமுகர்களையும், அரசவை வாழ்க்கையையும் அவர் வெறுத்தார்.

ரஷ்ய அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டுமென்று முதல் முதலாகக் கோரியவர்களுமான டி. சம்பரிஸ்புகனின் நண்பராக அவர் விளங்கினார். அவர்களுடைய மாணக்கராகவும் அவர்களது ஆசிரியராகவும் அவர் திகழ்ந்தார்.

அவர் இளகிய நெஞ்சினராகவும் சிந்தித்துச் செய்யப்படும் கணவராகவும் திகழ்ந்தார். தமது இறுதி முச்சுவரை குடும்பத்தின் கௌரவத்தையும் அமைதியையும் காத்தார்.

ஓர் ஆரோக்கியமான, சகஜமான, கலகலப்பான, துணிவு மிக்க வலிமை பொருந்திய ஆற்றுமையுடையவராக அவர் இருந்தார்.

இந்த எளிமையான, நிதர்சனமான அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படக்கூடிய மானுடக் குணங்களை நம்மால் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது. அவரது இறவாப் புகழுக்கு அவையனைத்தும் எப்போதும் கட்டியங் கூறும்.

ரஷ்யக் கவிதையின் ஒப்பற்ற முடிசூடா மன்னரான புஷ்கினிப் பற்றி எவ்வளவோ விஷயங்கள் எழுதப்படுகின்றன. தமது மகத்துவத்தில் எளிமையும், எளிமையில் மகத்தானவரும் பொருந்தப் பெற்ற திறமைசாலிகளை மக்க நேசிக்கின்றனர்.

புஷ்கினிப் பற்றிய சிந்தனைகள் நமது உள்ளங்களிலும் நெஞ்சங்களிலும் மேன்மையான சிந்தனைகளை உன்மைமான ஆசைகளைக் கிளர்த்தி விடுகின்றன. அது நமது உள்ளங்களை நன்மையையும் அழகையும் நாடச் செய்கின்றது.

ஆண்டு தோறும் மிகையிலோஸ்கொயேவில் உள்ள புஷ்கினின் இல்லத்திற்கு பதின் லட்சத்திற்கும் அதிகமான ரூர் விஜயம் செய்கின்றனர் அவரது பிறந்த நாளான யூன் 6 சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும் ஒரு நாளாகும்.

தரமான
அச்சு வேலைகளை
அற்புதமாகச்
செய்து தருபவர்கள்.

ஒவ்வொரு வர்ண வேலைகளின்
தரமிக்க தேர்ச்சியாளர்கள்

விசயா அழுத்தகம்

551, காங்கேசன்துறை வீதி,
(நாவலர் சந்து)
யாழ்ப்பாணம்.

23045

சோவியத் நாட்டில் இந்திய இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சி

அலெக்சாந்தர் துபியான்ஸ்கி

ரஷ்யாவின் மத்திய கால இந்திய இலக்கியம் பற்றிய ஆய்வு 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் துவங்கியது. 960 கள், 70 கள், 80 களில் அந்த ஆய்வு விரிவும், உள் ச்சியும் பெற்றது. மத்திய கால சமஸ்கிருதக் கதைகள் குறித்து ஆய்வு செய்த முதல் ஆராய்ச்சியாளர்களில் பாவெல் ரித்தெர் முக்கியமானவர். இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தண்டியின் 'தசகுமார சரிதம்' என்னும் உரைநடைக் காவியத்தை பாவெல் ரஷ்ய மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். பேரவை அறிஞர் பியோத் ஷ்கெர்பத்ஸ்கியால் செய்யப்பட்ட இக்ஷுடைய மற்றொரு மொழிபெயர்ப்பு 180 களின் ஆரம்பத்தில் முதன் முறையாக வெளியிடப்பட்டது.

இந்திய ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ள ரஷ்ய, சோவியத் ஆராய்ச்சி வல்லுநர்கள், கதைகளும் பாங்கில் அமைந்த சமஸ்கிருத உரைநடையின் மற்றொரு வகைமாதிரி குறித்தும் பெரும் கவனம் செலுத்தின. கிழையியலாளர் விசுவலோத் பின்னர், 'வேதாந பஞ்ச விஞ்சகிகா' கதைகள் பற்றிய தனது நூலை 89ல் வெளியிட்டார். 1939ல் ரோசுவியாஷோர் என்னும் பெண்மணி அந்தக் கதைகளை மொழிபெயர்த்து, அறிமுகக் கட்டுரையுடனும் விளக்கக் குறிப்புக்களுடனும் வெளியிட்டார். அந்தக் கதைகளின் பொருள் அபல தசங்குகளில் நுட்பப்பற்ற இலக்கியங்களில் ஆழமாக வேரோடியவையாக இருக்கின்றன என்று விசுவலோத் மில்லரைப் போலவே ரோசுவியாஷோர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 'கதைக்குள் கதை' என்னும் இலக்கிய வகை மத்திய காலத்தில் பெரிதும் புகழ் பெற்று இருந்ததையும், அகனுடைய தேசியத் தன்மை, ஜனநாயகம் குறித்தும் பாவெல் கிரீன்ட்செர் எழுதியிருக்கிறார். 'இந்தியாவின் மத்தியகாலத்தில் கதைகளும் பாங்கில் அமைந்த உரைநடை' என்னும் நூலுக்கு பாவெல் கிரீன்ட்செர் முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார்.

இந்த நூல் 1982ல் மாஸ்கோவில் வெளியாகியது. இந்த இலக்கிய வகை குறித்து ரஷ்யாவிலும், சோவியத் யூனியனிலும் நீண்டகாலமாக நடந்துவரும் ஆராய்ச்சி வரலாற்றில் இந்த நூல் கிரமமாக விளங்குகின்றது என்று நான் கூறுவேன். இந்த இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்த புகழ்பெற்ற அனைத்து சமஸ்கிருதக் கதைகளின் மொழிபெயர்ப்புகளும் இந்த நூலில் அடங்கியுள்ளன. 'ஹிதோப தேசம்', 'பஞ்சசக்திராம்', 'கசப்தகி', 'வித்ரமசரிதம்', 'புருசரிசம்', 'போஜபிரபந்த்', 'பரதகதலரிதின்சதி' முதலியவை அவற்றுள் சில.

1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த காஷ்மீர்க் கவிஞர் சோம தேவரின் 'கதாசரித்கா+ரத்தகை' கூட 'கதைக்குள் கதை' என்னும் இலக்கிய வகைக்கு மற்றுமோர் உதாரணமாகக் கூறலாம்.

இது எந்த இலக்கிய வகையைச் சேர்ந்தது என்பதைத் தீர்மானிப்பது மெய்யாகவே கடினமானது என்றும் சோவியத் இந்தியவியலாளர் இகோர் செரிபிரியிகோவ் கூறியிருக்கிறார். 'கதாசரித்கா' ரத்தகி ரந்த்' மொழிபெயர்ப்புகளை 1964, 1967, 1971, 1974, 1978 ஆம் ஆண்டுகளில், விரிவான விளக்கக் குறிப்புகளுடனும், இதன் கலை அம்சங்கள் குறித்த ஆழமான பகுப்பாய்வுகளுடனும் இகோர் செரிபிரியிகோவ் மாஸ்கோவில் வெளியிட்டிருக்கிறார். சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள மூலகைய இலக்கியம், உள்ளூர் மொழிகளில் உள்ள கிராமிய இலக்கியம், சோமதேவர் காலத்தில் காஷ்மீரில் நிலவிய வரலாற்று எதார்த்தங்கள் ஆகியவையே சோமதேவருடைய படைப்புக்கு மூன்று மூலாதாரங்கள் என அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

மத்திய சமஸ்கிருத இசைப் பாடல்கள் குறித்தும் இகோர் செரிபிரியிகோவ் ஆராய்ந்து வருகிறார். அதிலும் கறிப்பாக பர்த்ரு ஹரியின் (ஆம் நூற்றாண்டு) படைப்பாக்கப் பணிகள் குறித்து ஆய்வு செய்து வருகிறார். 'சககத்ராயத்தை' அவர் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டிருக்கிறார். கவிஞரின் வாழ்வையும் பணியையும் விளக்கும் 'பர்த்ருஹரி' என்னும் நூலையும் அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

சமஸ்கிருத இயல் அறிஞரான யூலியா அலிகனோவா என்னும் பெண்மணி 7ம் நூற்றாண்டு, 10ஆம் நூற்றாண்டுகளின் இந்திய இசைப் பாடல்கள் என்னும் புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுதியிருக்கிறார். அதில் அவர் பர்த்ருஹரியின் கவிதைகளையும், இதர சமஸ்கிருத இசைப் பாடல் தொகுப்புகளையும் பகுப்பாய்வு செய்திருக்கிறார். பர்த்ருஹரி, அமரு, வித்யாசுரா ஆகியோரின் பாடல்களது மொழிபெயர்ப்புகள் அந்த நூலில் அடங்கியுள்ளன, அந்தப் புத்தகத்தின் முதல் பகுதியில், ஹலாவின் 'கஷசட்டசை' யினைத்து சில பகுதிகள் மொழிபெயர்த்துத் தரப்பட்டுள்ளன. இந்தியவியலாளர் விக்டோரியா வெர்த்ரசிரதோவா அதனை மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

ஆனந்த் வர்த்தனாவின் 'தவன்யலோகா' லையும் கூட யூலியா அலிகனோவா ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்; ஆராய்ந்திருக்கிறார். இது 1974ல் மாஸ்கோவில் வெளியிடப்பட்டது. மத்திய காலக் கவிதைக் கொள்கையை (ரசு) தவன் கொள்கையை) இதில் யூலியா விவரித்திருக்கிறார்.

கவிதை பற்றிய நூல்களில், இரண்டு நூல்கள் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கவையாக இருக்கின்றன. ஒன்று 1975ல் மாஸ்கோவில் வெளியான எட்வர்டு தியாம்கனுடைய 'பஹாமாவின் கண்ணோட்டம்' ஆகும். மற்றொன்று 'இந்திய பேரிலக்கியக் கவிதைகளின் முக்கிய வகைகள்' என்ற பாவெல் கிரீன்ட்செரினுடைய நூலாகும். இது 1978ல் மாஸ்கோவில் வெளியானது. இந்தியக் கவிதை மாபு உருவாக்கிய கலை வெளிப்பாடு வழிகளை ஒருங்கிணைந்த ரீதியில் இந்த நூல் விவரிக்கிறது.

சமஸ்கிருதம் அல்லாத இதர இந்திய மொழிகளின் மத்திய கால இலக்கியத்தை நெருங்காலம் ரஷ்ய, சோவியத் அறிஞர்கள் குறைத்து மதிப்பிட்டு வந்தனர். அந்த மத்திய கால இலக்கியம், சமஸ்கிருதத்தின் நகல் மட்டுமே என்று அவர்கள் கருதி வந்தார்கள். இந்தக் கருத்துத் தவறானது என்று நிரூபித்த முதல் சோவிய

யத் இந்தியவியலாளர் பேரவை அறிஞர் அலெக்ஸ் பரன்னிகோவ், 16ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த துளசிதாசரின் 'ராமாயணத்தை' (ராமசரிதமானஸ) மொழி பெயர்த்து. ஆராய்ந்து 198ல் அவர் நூலாக வெளியிட்டார். சோவியத் கீழையில் ஆய்வுகளுக்கு பரன்னிகோவ் செய்த பெரும் சேவை இது. பக்தி இயக்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட கவிதைக்கு இது தெளிவான உதாரணம் என்று பரன்னிகோவ் கூறுகிறார். வாலிக்கு ராமாயணத்திலிருந்து இது எவ்வாறு சிறப்பாக வித்தியாசப்படுகிறது என்பதையும், இது பிரதிபலிக்கும் சமய, தத்துவக் கருத்துக்களையும் அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

மத்தியகால இந்தியாவின் மற்றொரு புகழ் பெற்ற கவிஞரான சுர்தாசரைப் பற்றியும் அவர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். 'சுர்தாசரும் அவரது கவிதையும்' என்ற அவரது நூல் 199ல் மாஸ்கோவில் வெளிவந்தது. சுர்தாசரின் காலம், அவரது வாழ்வும் பணியும் பற்றிய ஆராய்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனைகள், அந்தக் காலத்திய இந்தியக் கவிதையின் முக்கிய போக்குகள் முதலியவற்றை அவர் இந்த நூலில் விவரித்துள்ளார்.

'சுர்சாகர்', 'விண்ய' ஆகியவற்றிலிருந்து அவர் செய்துள்ள மொழிபெயர்ப்புகளும் இந்த நூலில் அடங்கியுள்ளன.

இலக்கிய விமர்சகரும், இந்தியக் கலாசாரத்தில் நிபுணருமான நதானியா சசனோவா, நீண்ட நாட்களாக சுர்தாசரை ஆராய்ந்து வருகிறார். சுர்தாசரின் கவிதை என்னும் இவரது நூல் 1973ல் மாஸ்கோவில் வெளியானது வல்ய ச்சார்யாவின் தத்துவத்துக்கும் விவசாயிகளுடைய நம்பிக்கைகள் மற்றும் லட்சியங்களுக்கும் இடையில் இணைப்பாக சுர்தாசரின் படைப்பு விளங்குகிறது என்று நதானியா நம்புகிறார்.

'18-19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வங்காளி இலக்கியம்' என்ற தலைப்பில் வெளிச்சேலேதோ பாயேல்வியாயா ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். சக்ரவர்த்தியின் 'சந்தியங்கோல்' கவிதையை இன்னெஸ்ஸா தோவ்ஸ்திக் மொழிபெயர்த்திருந்தார். மத்திய கால வங்காள இலக்கிய ஆய்வில் இது ஒரு முக்கிய சாதனையாகும். 18ஆம் நூற்றாண்டில் வெளியான ஷேச் போய்ஜுல்லாவின் 'கொரோம்கா விஜய்' பாடலை 198ல் இன்னெஸ்ஸா தோவ்ஸ்திக் மொழியாக்கம் செய்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

மத்தியகால தமிழ் இலக்கியம் குறித்து 'மத்தியகால இந்தியத் தத்துவ வரலாறு பற்றிய செய்திகள்' என்னும் நூலில் ஆராய்வு பட்டுள்ளது இந்த நூல் அலெக்ஸாந்தர் பியாதிக்கோஸ்கி எழுதி 196ல் மாஸ்கோவில் வெளிவந்தது. சைவ, வைணவ பக்திக் கவிதைகள் குறித்த பகுப்பாய்வு இந்த நூலில் அடங்கியிருக்கின்றது. அப்பர், சுந்தரர், திருஞானசம்பந்தர், சேக்கிழார், நம்மாழ்வார், மாணிக்கவாசகர் முதலியவர்களாது பக்திப் பாடல்கள் பலவற்றின் மொழிபெயர்ப்புகள் இதில் அடங்கியுள்ளன. மெய்கண்டர், அருண் தித் தேவர் முகியோரது கத்துவ உரைகளின் மொழிபெயர்ப்புக்களும் இதில் அடங்கியுள்ளன.

தாயின் மனம்

— அல் அஸுமத்

திடுகூறுக வந்து நின்றான்
அவன்.

பத்து வருஷங்கள்! அன்று பிரிந்து போனவன். அதிர்ச்சிக் கனவாக அப்படி வந்து நின்று விட்டான். என்றாவது ஒருநாள் வாத்ரான் போகிறான் என்பது எனக்குத் தெரிந்ததான் இருந்தது. அந்த ஒருநாள் அன்றையத் தினம்தான் என்பததான் எனக்குத் தெரியாமல் இருந்த விஷயம்கூட.

மயக்கச் சுழற்சி ஒன்று என்னை ஒரே ஒரு கணம் சிண்டிச் சென்றது.

முதலில் என் கண்ணீரும், அவனது கண்ணீருமே கதைத்தன.

பிரியுளால் இறுகியிருந்த இருவரின் முகத் தசைகளுமே ஒரு கண்ட வெண்ணெய் போல் இளகித் துடித்தன.

அவனை நான் நினைத்திராத பொழுதுமுண்டா? நினைக்குந் தோறும், நினைக்குந் தோறும் என்ற வற்றிய காமபுகன்ற கூட இரக்கம் கரக்குமோ! அன்று காடியிலிருந்து அவனுடைய எண்ணம் எனக்குள் சற்று அதிகமாகத் தான் இருந்தது. அதனால்தான் வந்துவிட்டான்! 'டெலிபதி' என்கிறார்களே!.....

'உம்மா!' என்று பத்து வருஷங்களின் விளிப்புக்களையும் ஒரே முறையில் உதிர்த்தான் அவன்— என் மூத்த மகன்.

'உக்கு வாப்பா!' என்று அவறி முன்னால் ஓடிய என்னை, நினைவாசல் கூட, 'மெல்லப்போ' என்று தடுக்கியது. விழப்பான என்னை என் உக்கு வாப்பா பாய்ந்து பிடித்து வாரித் தழுவினான்.

'பெரிய காக்கா!' என்று குசினியிலிருந்து பறந்து வந்த என் மகனும் சேர்ந்து கொண்டான். அவர் அப்போது வீட்டில் இல்லை. நாங்கள் மூவருமாகக் கட்டிப் பிடித்து, உச்சிகள் முகர்ந்து, கேவிக் கேவி ஆனந்தமாய் அழுதோம்.

உலகில் யார் யாரோ பிரிகிறார்கள். பிறகு சேர்கிறார்கள்! 'பிரிந்தவர் கூடியாக பேசவும் வேண்டுமோ?' என்று பேசுகிறார்கள்; எழுதுகிறார்கள். அந்த மகிழ்ச்சியை நான் என்றுதான் அடையப் போகிறேனோ என்று கடந்த பத்து வருஷங்களாகத் தான் கணத்துக்குக் கணம் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஒரு மலடியின் எதிர்பார்ப்பைப் போல் காலம் தள்ளினேன். ஆனால் மலடிக்கும் அன்று குழந்தை பிரிந்தே விட்டது! பிரிந்த மகனைத் தாய் சேர்ந்ததைப் போன்ற அனுப

வத்தை விடவா மற்றவர்களின் சேர்க்கை ஆனந்திக்கப் போகின்றது?

யாரோ ஒருவர் நூல் வெளியிட்டு விட்டாராம். அதை இன்னொருவர் புகழ்ந்து தள்ளியிருந்தார். ஒரு தாய் குழந்தை பிரசவிப்பதை விட, ஓர் ஆசிரியன் தன் நூலை அச்சில் கொண்டுவருவது கஷ்டமான காரியமாம்! பத்திரிகையில் அப்படித்தான் கிடந்தது. பைத்தியக்காரக் கூட்டம்! எதை எப்படிப் புகழ்வதென்று தெரியாத மக்குகள்!

ஒரு தாயின் பிரசவத்துக்கு ஈடாக வேறொன்றும் இந்த உலகில் இருக்கிறதா?

என் மகனைச் சான்றோன் என்று உலகம் கூறவில்லையான். ஆனாலும், அப்படிச் கூறியிருக்கும்போது ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய சந்தோஷத்தைவிட லட்சோப லட்சம் மடங்கு சந்தோஷம் எனக்கு அப்போது ஏற்பட்டிருந்ததே! பத்து வருஷங்களின் பின் என் மூத்த மகன் உக்குவாப்பா வந்துவிட்டானே! ...

அவனால் எங்களைப் பிரிந்திருக்க முடியாது! பத்து வருஷங்களாக நான் கணத்துக்குக் கணம் கூறிக் கொண்டது இதுதான்... அந்தப் பத்து வருஷங்களும், அன்றைய அந்தக் கணம் வரையிலும் எனக்குப் பத்து புகங்களாக இருந்ததுவும் உண்மை. ஆனால் அவன் வந்து சேர்ந்திருந்த அந்த வேளையிலோ, ஒரே ஒரு கணம் மாத்திரம் எங்களைப் பிரித்திருந்துவிட்டு அடுத்த கணம் அவன் ஓடி வந்திருந்ததைப் போலிருந்தது!

புயல், காற்றாகக் குறைந்ததைப் போன்று, அவனும் தேம்பிக் கொண்ட அமர்ந்தான்; நானும் அதுபோலவே அமர்ந்தேன்; மகளும் அப்படியே குவிக்குள் மறைந்தாள்.

இதுவரையிலும் எங்கள் வீடு அழுத அழகைகளுக்கு அன்று கிடைத்திருந்தது ஒரு முற்றுப் புள்ளி.

'வாப்பா எங்க உம்மா?' என்றுள் அவன். வீட்டை வெறித்து வெறித்துத் திசை திசையாக நோக்கியவாறே. வருஷங்கள் பக்கானாலும் வீடு பழையமாதிரியேதான் இருந்தது. தன் பால்யத்தை இங்கே அவன் தேடியிருக்க வேண்டும்போல் எனக்குப் பட்டது.

'ஃபெரூஸ்ட ஊட்டுக்குப் போயிரிக்கார்' என்றேன்.

குடும்பக் கதைகள் ஒவ்வொன்றாக அறிமுகப்படுத்தப் பட்டன.

எனக்கு எட்டுப் பிள்ளைகள். கடைசி மகள் மாத்திரந்தான் வீட்டில் இருக்கிறாள். உக்குவாப்பா பிரிந்தபிறகு ஆறு பேர்கள் கல்யாணமாகி வாழ்கிறார்கள்.

இவனும் அப்படித்தான். கல்யாணம் காரணமாகத்தான் பிரிந்து போனவன். அந்தக் கல்யாணம் அவனைச் செய்து கொண்ட அந்தக் கல்யாணம் பிரிவைத்தான் கொண்டு வந்திருந்தது. எங்கள் குடும்ப வரலாற்றில் ஒரே சோக அத்தியாயமும் அதுதான்.

உக்குவாப்பா அப்படிச் செய்தவனென்று அவரோ நாளை சிறிதுமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. அதன் பிறகு எங்கள் வீட்டில் ஏதாவது வேறு விஷயமாக வாய்த்ததென்று நடந்தால் கூட, நான் யூவனை உயர்ச்சித்தான் பேசுவது வழக்கம். பிரிவதாங்க முடியாத நிலை வேளைகளில் புலம்பியும் விடுவேன். அப்போ கெல்லாம் என் மற்றைய மகள் மாரோ, மகள்மாரோ, "தாய்

தகப்பன் மதிக்காம பொம்பள் கதியில் ஒடிப்போ அவருதான் ஒங்களுக்கு ஒசத்தி!" என்று என்னை எடுத்தெறிந்து விடுவார்கள்.

இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு அவனுடைய அருமை எங்கே தெரியப்போகிறது?

தாயின் காலடியில்தான் ஒரு பிள்ளையின் கவர்க்கம் இருக்கிறதென்று என்றைக்கு நான் என் அறிவறிந்த காலத்தில் படித்தேனோ, அன்றிருந்தே எனக்குப் பிறக்குப் பிள்ளைகளுக்குரிய— என் காலடியில் கிடக்கும் கவர்க்கங்களைத் தூய்மையாக வைத்திருக்க நான் கொண்ட பவித்திரங்களையும் பிரிவில்லாப் பிரார்த்தனையும் இவர்கள் எங்கே அறியப் போகிறார்கள்? நான் குமரியாக இருந்த காலத்திலிருந்தே இவர்களுடைய கவர்க்கங்கள் தூய்மைப் படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது இவர்களுக்குச் சிரிப்புமூட்டும் ஒரு சங்கதியாக இருக்கலாம்.

இப்போது, எட்டுக் குழந்தைகளின் கவர்க்கங்கள் என் காலடியில். முதல் கவர்க்கத்தை நான் உருவாக்கிக் கொள்ள எனக்கு ஆசானாகவே இருந்து அனுபவம் தந்த என் மூத்தவன் மீது— என் உக்குவாப்பா மீது நான் வைத்திருக்கும் பேரபிமானத்தை இந்த எழுவனும் எப்படி உணரப் போகிறார்கள்?

அவர்களுக்கு என்மீது எரிச்சலாகத்தான் இருக்கும்; அந்த நூலாசிரியனைப் புகழ்ந்தவர்கள் மாதிரி! 'உம்மாவுக்குக் கடைசிப் புள்ளி ஒண்ணும் போறந்திரிக்கே!' என்று இவர்கள் இனிமேல் என்னைக் கேலி பண்ணினாலும் ஆச்சரியமில்லை!

எட்டுச் கவர்க்கங்களைப் புனிதப்படுத்தி 'வாழும் ஒரு நேர்ன்

பாலி நான்; அதில் துள்ளி விளையாடும் கவர்க்கத்து மலர்கள் இவர்கள். எதைச் சொன்னாலும் மழைதானே!

அப்படிப்பட்ட ஒரு சொர்க்க நோன்பாலியையும் அதன் பாதுகாவலரையும்— என் கணவர்— இவனால் எப்படிப் பிரிந்திருக்க முடிந்தது? விதி என்றார்கள். கொழுப்பு என்றார்கள். எது சரி? பத்து வருஷங்கள்! ...

படிப்படியாகக் கூறினேன் நான். தங்கையின் தேநீரில் அவன் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டான், புகார்களைக் கேட்டுச் கொள்ளும் இன்ஸ்பெக்டரைப்போல.

எவ்வளவா துடுக்காக, செல்லமாக, கோபமாக, ஆணித்தரமாகவெல்லாம் எடுத்தெறித்து பேசும் என் மகன் உக்குவாப்பா, அப்போது ஐந்தையும் அடக்கிய துறவிபோலத் தான் உட்கார் திருந்தான். அத்தான் எனக்கு மிக்க வேதனையை அளித்தது. அவன் முனைப்போல் துறுதுறுக்க வேண்டும்; சத்தமிட வேண்டும்; எடுத்தெறிய வேண்டும்; அதிகாரம் காட்ட வேண்டும்; அவன்தான் என் உக்குவாப்பா!.....

பயந்துபோய் இருந்தானோ? நெந்துபோய் இருந்தானோ?..... தனக்கு உரிமையில்தான் என்று வெந்துபோய் இருந்தானோ? ...

எங்கள் குடும்ப விஷயங்களை நான் சுருக்கமாகக் கூறி முடித்திருந்தேன்.

அவனது நிலை என்ன?.....

ஒரு தாய்க்கே — எனக்கே அதுபற்றி வினவத் தயக்கமாக இருந்தது ஏன்?

எனது அதிகாரம் எங்கே?... நான் ஏன் அதை வினவத் தயங்க

வேண்டும்?... நியாயம் ஒருபுறம்
மாத்திரமா?.....

‘இப்ப எங்க மகன்...
இரிக்நிங்க?’ என்று ஒரு
தொங்கனில் இறங்கினேன்.

‘கல்முனை?ல...’

‘குடும்பமெல்லாம் அங்க
தானா?.....’

‘ம்!’

‘எத்தன புள்ளைகள்?.....’

‘.....’

‘பெரியகாக்காவுக்கு நாலஞ்சி
புள்ளைங்கலாலது இரிக்னோனும்’
என்று வாய்விட்டுக் கண்டேன்.

‘புள்ளையே இல்லை, உம்மா!’

நச்சென்று என் தலையில்
அவன் அடித்துவிட்டால் தன்
குடும்பம் மலட்டுத்தன்மையாம்.
எட்டைப் பெற்ற என் வயிறு
கலங்கிது. என் உக்குவாப்பா
வுக்கு ஒரு வாரிசுமே இல்லையா?
யா அல்லாஹ்...

‘சோதிச்சுப் பாத்தீங்களா?’
என்றேன்.

‘ம்’

‘என்ன சொன்னாங்க?’

‘.....’

‘அல்லா குடுத்தா குடுக்கட்
டும்!’

எனக்கு அழுகை வந்தது.
வெளிக்காட்டாமனே எழும்பி
னேன். பெரியகாக்காவுக்கு வாப்
பாட சாரத்தைக் குடு மகன்.
என்றவாறே உள்ளே போனேன்.

அட்டாளைச்சேனை ஆசிரியர்
பயிற்சிக் கலாசாலைக்குச் சென்ற
வன், கல்முனைக் குடும்பத்துடன்
எப்படியோ தொடர்பு வந்துவிட்
டது. எங்கனையும் கலக்காமல்
இரகசியமாகவே முடித்துக்
கொண்டான். என்னுடைய,
யாரோ ஒருவர்தான் எங்களுக்கு
அநாமதேயமாக எழுதியிருந்
தார்.

என்னைவிட அவர்தான் அதி
கமாக உடைந்து போனவர்.
ஆனால், என்னைக் கண்டிப்பதாக
வும் ஏகவதாகவும் தன்னைத்
தானே மறைத்துக் கொண்டு
வாழ்ந்தார். அவரையா எனக்
குத் தெரியாது? உக்குவாப்
பாவை ஏசி ஒரு கடிதம் எழுதி
னார் அவனும். நான் உங்கள்
மகன்தானே என்று விளாசித்
தன்னியதோடு சரி.....

கவலையின் கணங்கள் விஷப்
பாம்புகளாக டௌளித்தன. இரக
சியமாகவே உருகிய நான் பிறகு
பிறகு வெளிப்படையாகவே
உருக ஆரம்பித்தேன். அதன்
பயனாகக் கடந்த இரண்டு வரு
ஷங்களாக இவரும் மகனைத்
தேட ஆரம்பித்து விட்டார்.
கிழக்கு மாகாணத்தை வலை
போட்டலசினார். முழுத்திலுமே
கண்காணிப்பு வைத்தார். அன்று
அவன் நேரடியாகவே வந்துவிட்
டதால் அவரது முயற்சி பூச்சிய
மாகிவிட்டது.

எட்டு வருஷங்களாக எப்
படித் தனியாகச் சமாளித்தேன்?

அவரை என்னால் மீற முடிய
வில்லை. மற்றைய எவரையும்
நல்வழிப் படுத்த அவருக்கு அந்
தக் கண்டிப்பு அவசியமாய் இருந்
திருக்க வேண்டும். அவரை மீற
எனக்கும் ஓர் அத்தியாவசியம்
இருந்திருக்கவில்லை.

நானும் பட்டதாரி. அவ
னும் பட்டதாரி. அவருடைய
படிப்பு என்னையும் என்னுடைய
படிப்பு அவரையும் மெருகட்டி
னவே தவிர, கடித்துக் குதற
வில்லை. எங்களின் நல்ல மனங்
கன் காரணமாகத்தான் நாங்கள்
இன்னும் இளமையாகவே இருக்
கிறோம்.

என்னுடைய பெயரை ‘மரி
யம் ஆமிலா’ என்றுதான் எழுத
வைப்பாரே தவிர, திருமதி அல்

லது ஜனாபா காதர் என்று எழுது
விக்க ஒருபோதுமே சம்மதிக்கா
தவர் அவர். நமது மார்த்தத்தில்
ஆணுக்கும். பெண்ணுக்கும்
தனித்தனி உரிமைகள் உண்
டென்பார்.

அவரை நான் மீறவேண்டிய
அவசியம் இருக்கவில்லை.

‘உக்குவாப்பாட கதய இங்க
யாருமே கதைக்கக் கூடாது’
என்று அவர் போல் ஆணையிட்
டிருந்தாலும், நான் எட்டு வரு
ஷங்களாக அதைத்தான் வெளிப்
படையாகக் கடைப்பிடித்தேன்.
வெளிப்படையாகத்தான்!

அவனுடைய பலவீனத்தை
அறிந்து கொண்ட பிரகுதான்
நானே நச்சரிக்கத் தொடங்கி
னேன். என் நச்சரிப்பு எப்போது
கிளம்பும் என்றுதான் அவரும்
பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்க
வேண்டும்.

இன்று அவனே வந்துவிட்
டான்!

எங்கள் ‘டெலிபதி’ அவனை
அடையப் பத்து வருஷங்கள்
பிடித்ததா? அல்லது கம்பத்தில்
கட்டப்பட்ட கானை சுற்றிச் சுத்
றிக் கடைசியில் கம்பத்தையே
அடைந்து படுத்ததா?

●

குடும்பக் கதைகள் மாறி
ணர்கதைக்குள் புகுந்தோம்.

மகன் விசாரிக்க, நானும்
மகளும் சுவாரஸ்யமாக மறு
மொழி கொடுத்தோம். உக்கு
வாப்பா சகஜ நிலைக்குத் திரும்
பிக் கொண்டிருந்தான்.

நான். அரிசியைச் சுளகில்
பரப்பி நெல் பொறுக்கிக் கொண்
டிருந்தேன்.

‘இது ஏன் இவ்வளவு அரிசி
உம்மா?’ என்று அவன் பேச்சுக்
இடையில்.

‘ஏன், ராவைக்குத்தான்!’
என்றேன் நான்.

‘இதில எத்தனப் படி?’

‘ரெண்டு கொத்து’

‘வீட்டில் நாங்கள் நாலு
பேர்தானே?’

‘ஆமா.....’

‘ஆரும் விருந்துக்கு வாரும்
களே?’

‘நீதான் வந்திட்டியே!’

‘வேற?’

‘வேற யாருமில்ல, என்ன
புதுன்மா கேக்கிறே?’

‘நாலு பேருக்கு ரண்டு படி
அரிசியா?’

‘உம்மா அப்பிடித்தான்.
பெரியகாக்கா’ என்றான் மகன்.
‘எப்பவும் ரெண்டு கொத்துத்
தான் ஆக்கு!’ அதுக்குத் தகுந்த
மாதிரி எப்படியும் யாராவது
சோத்துக்கு வந்துடுவாங்க’

‘அவ்வளவுக்கு அப்பிடி யார்
வாறது?’

‘அதெல்லாம் அல்லாட
செயல் மகன்! நீங்கள் எல்லா
ருமே இரிக்கக்குள்ளயும் நமக்
குண்டு நான் ரெண்டு கொத்து
அரிசிடான் ஒல வெய்க்கிறது.
நீங்க எல்லாருமே குடும்பமாகிப்
போன பொறகும் கூட. அந்த
அளவுதான் வெய்க்கிறது. அதென்
னமோ உக்குவாப்பா, ரெண்டு
கொத்துக்குக் கொறய அரிசி
எடுக்கவே எனக்கு மனம் வாறது
இல்லை.....’

‘உம்மா!’ என்றான் அவன்
மழையில் குளித்த மலரைய்
போல.

அட, நான் என்ன சொல்லி
யிட்டன்? இவன் இவ்வளவு
உணர்ச்சிவசப்பட?

அவரும் வந்துகொண்டிருந்
தார்.

**சோவியத் யூனியனிலிருந்து வெளிவரும்
தமிழ், ஆங்கில நூல்கள், சஞ்சிகைகள்
எம்மிடம் கிடைக்கும்.**

1. தத்துவார்த்த சோஷலிஸ அரசியல் நூல்கள்
2. உயர் கல்விக்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப, அறிவு சார்ந்த பாட புத்தகங்கள்.
3. ரஸித்துச் சுவைக்கத் தகுந்த தரமான இலக்கிய நூல்கள்.
4. சோவியத் யூனியனை உள்ளும் புறமுமாய் அறிந்து வைக்கத் தக்கதான மாதாந்த சஞ்சிகைகள்.

— இவை அனைத்தையும் எம்மிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

உலகப் புகழ்பெற்ற படைப்பாளிகளான
டால்ஸ்டாய். மாக்ஸிம் கார்க்கி, ஆண்டன் செகால் போன்ற
எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களும் நம்மிடம் உண்டு.

மக்கள் பிரகராஸயம் லிமிட்.

: புத்தகசாலை:

15/1, பலாலி வீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

தலைமையகம்:

124, குமரன் ரத்தினம் வீதி, கொழும்பு-2.

36111

பெயர்த் தடோற்றம்

கு க ன்

ஈழத்து இலக்கிய வட்டத் தில் முருகானந்தன் என்ற பெயர் மிகவும் பிரசித்தமானது. எனினும் முருகானந்தன் என்ற பெயரில் மூன்று எழுத்தாளர்கள் இருப்பதால் சில குழப்பங்களும் ஏற்படுவதுண்டு. இம் மூன்று எழுத்தாளர்களையும் இனம் காண்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒருவரான அ. செ. முருகானந்தனை அனைவரும் அறிவர். முழுநேர எழுத்தாளனாக வாழ்ந்து, இன்று முதமையுடனும், வறுமையுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இவரைத் தவிர மற்றைய இருவரும் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள். ஒருவர் ச. முருகானந்தன், மற்றவர் எம். கே. முருகானந்தன்.

அ. செ. மு. என்று பிரபலமாக அறியப்பட்ட அ. செ. முருகானந்தன், நாற்பதுகளில் எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைத்து, இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எழுத்தே வாழ்க்கை என்று வாழ்ந்து ஒய்ந்து போனவர். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என்று பல துறைகளில் எழுதிய இவர், சிறுகதைத் துறையிலேயே மேலோங்கி நிற்கிறார். காலிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை, மனித மாடு போன்ற இவரது சிறுகதைகள் காலத்தால் அழியாதவை. அழகான தமிழ் நடை, உணர்வு வெளிப்பாடுகள், மனவாசனை

சமூகப் பிரச்சினைகள் என்பன இவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பு அம்சங்களாகும். இன்று நோயுடனும், முதமையுடனும், வறுமையுடனும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் இவரது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மனித மாடுகள்' என்ற பெயரில் ஒரு தெருதி கலாசாரப் பிரிவினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளமை பாராட்டிற்குரிய விடயமாகும். தமிழ்ச் சிறுகதைகளை ஆராயும் எவரும் அ. செ. முருகானந்தனை மேற்கோள் காட்டத் தவறுவதில்லை. முழுநேர எழுத்தாளனாக வாழ்ந்த இவர் ஒரு பிரமச்சாரியும் கூட. கடுகு சிறிதானாலும் காரம்பெரிது என்பது போல, அ. செ. மு. உட்பட மூன்று முருகானந்தன்களும் உருவில் சிறியவர்கள்; மிகவும் சுறுசுறுப்பானவர்கள்.

புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுடைய மற்றைய இரு முருகானந்தன்களுக்குமிடையில் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு. ச. முருகானந்தன், எம். கே. முருகானந்தன் ஆகிய இருவரும் சம வயதினர். இருவருமே டாக்டர்கள்; வடமராட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். கடந்த ஒரு தசாப்தத்திற்குள்ளாகவே எழுதி வருபவர்கள். ஒன்றாகப் படித்தவர்கள், நண்பர்கள்.

எம். கே. முருகானந்தன் எழுத்துலகில் காலடி எடுத்து வைக்கும் முன்னதாகவே இலக்கிய உலகில் பலராலும் அறியப்

பட்டவர்: தனிப்பட்ட வைத்திய நிறுவனம் ஒன்றை நடத்தி வரும் டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தன் ஒரு சமூக சேவகரும் கூட. பருத்தித்துறை லயன்ஸ் கிளப்பின் தலைவரான இவர் பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் தலைமை வகித்தும், உரையாற்றியும் உள்ளார். இலக்கியவாதிகளை மதிக்கும் பண்புடைய இவருக்கு இலக்கிய உலகில் நண்பர்கள் அதிகம். பழக இனியவரான இவரது முகத்தில் எப்பொழுதுமே புன்னகை தவறும். வைத்திய உலகிலும் மிகவும் பெயர் பெற்ற இவர் மருத்துவக் கட்டுரைகள், விமர்சனக் கட்டுரைகள், சிறுகதை என்று பலதுறைகளில் எழுதினாலும் மருத்துவக் கட்டுரைகளை சாதாரண மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் எழுதி அத்துறையிலேயே மிகவும் பிரசித்தமாக இருக்கிறார். அண்மையில் வெளியான 'தாயாகப் போகும் உங்களுக்கு', 'எய்ட்ஸ்' ஆகிய இரு வைத்திய நூல்களும் இவரது திறமையை வெளிப்படுத்தின. கே. எஸ். சிவகுமாரன் போன்ற விமர்சகர்களினாலும் பாராட்டப்பட்ட இவ்விரு நூல்களும் மக்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய படைப்புகளாகும். அறிவியல் நூல்கள் அதிகம் வெளிவராத இன்றைய நிலையில் இவரது நூல்கள் கவனம் கொள்ளத்தக்கவை. ஒரே சிறுகதைகளை மாதிரியே இவர் எழுதியிருந்தாலும் வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்த்து அத்துறையில் வெற்றியும் கண்டுள்ளார்.

அடுத்தவர் ச. முருகானந்தன். பதிவு வைத்திய அதிகாரியான இவர், அக்கரையன்துளம் அரசினர் வைத்தியசாலையில் பொறுப்பு வைத்தியராகப் பணியாற்றுகிறார். டாக்டர் ச. முருகானந்தனும் அக்கரையன் பிரதேசத்தை உள்ளடக்கிய அயற் கிராமங்களில் எல்லாம் பிரபல

மான வைத்தியராவார். தன்னை ஒரு எழுத்தாளன் என்று சொல்வதிலேயே அதிக விருப்பம் கொண்ட இவர் அமைதியான சுபாவம் கொண்டவர். யாழ் மருத்துவ பீடத்தில் நந்தியின் நேரடி மாணவனாக இருந்த காலத்தில்லேயே தனது 'மீன்குஞ்சுகள்' சிறுகதைக்காகச் சென்னை இலக்கிய சந்தனியின் பரிசீலிப் பெற்றவர் சிறுகதை, நாவல் விமர்சனம், மருத்துவக் கட்டுரை, வானொலி நாடகம். கவிதை என்று பல துறைகளில் எழுதினாலும் சிறுகதைத் துறையில் தான் இவரது ஆழுமை மேலோங்கியிருந்தது. என்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதிக்கூவித்துள்ள இவர், சமுத்திரச் சகல பத்திரிகைகளிலும், இந்தியப் பத்திரிகைகளான சிகரம், கணையாழி, தாமரை, தீபம், இதயம் முதலியவற்றிலும் எழுதியுள்ளார். 'புவி' என்ற இவரது சிறுகதை தொகுப்பிலும், ஹிந்தியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அவியன் யானை, மீன்குஞ்சுகள், தரைமீன்கள் முதலான இவரது கதைகள் பிரசித்தமானவை. மலேசியைக் காத்திரமான இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் அண்மைக் காலமாக எழுதிவருகிறார். அமரர் கைலாசபதி, கே. எஸ். சிவகுமாரன் போன்றவர்களின் கவனிப்பைப் பெற்ற இவரது கதைகள் இன்னமும் தொகுதியாக வராமலிருப்பது பெரும் குறையாகும்.

நந்தி. தி. ஞானசேகரன், ந. சுப்பிரமணியன் போன்றவர்களைத் தொடர்ந்து இன்றை வைத்தியத் துறையிலிருந்து கொண்டு இலக்கியப் பணி செய்யும் ச. முருகானந்தன், எம்.கே. முருகானந்தன் ஆகியோர் தொடர்ந்தும் ஊக்கமுடன் செயற்பட்டால் நல்ல அறுவடைகளை எதிர்பார்க்கலாம்.

சகல சபலங்கட்கும் உட்பட்ட சராசரி மனிதன் தான் நான்: என்றாலும் இன்று வரை இந்த ஒரு விவகாரத்திலாவது உத்தமனாக இருப்பதற்குக் காரணம் என் ஆருயிர் மனைவி சந்திரகாந்தாதான். நிலை தடுமாறும் போதெல்லாம் சந்திரகாந்தாவின் சுந்தர வதனம் நினைவுக்கு வந்தால் போதும்! எல்லாமே 'பொக்க!' உடல் சில்லிட்டுவிடும்! இதற்குக் காரணம் அவள் மீது இருக்கும் பற்று என்பதா? பாசம் என்பதா? இல்லை! பயம்தான் காரணமா? என்று வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது கடினம்.

இப்போது சில நாட்களாக இந்த வியாதி என்னைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் அவள் இங்கு இல்லாதது தான். தலைப்பிரசவம். மனமாகி ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின் முதல் தடவையாகக் கருத்தரித்திருக்கிறேன். இதுவே பெறுமாதத் தான். சகலவித முன் ஜாக்கிரதை யுடன் மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னரே தாய் வீட்டிற்குப் போய்விட்டாள். எனக்கு அதிக லீவு இல்லை. ஹர்த்தால், 'ரீசர்சின்' என்று முக்கால் பங்கு லீவு போய்விட்டது. ஐந்து வருடம் ஒன்றாக இருந்தபின் இப்போது தான் நீண்ட காலப் பிரிவு. இருந்தாலும் சனி, ஞாயிறுடன் சேர்த்து இரண்டொருநாள் லீவு போட்டு விட்டு ஊர் போயிருந்

தேன். பக்குவம், பராமரிப்பு என்று அதையிதைக் கூறி தந்திரமாக அனுப்பி விட்டான். அன்று சாம்பல் தட்டுப் பட்ட தண்டல் உடலையும் உள்ளத்தையும் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. கண்ணில் பஞ்சு பெண்கள் எல்லாம் தேவதைகளாகத் தெரியத் தொடங்கி விட்டார்கள். இந்த நிலையில் அலுவலகத்தில் எதிர்தேரில் தேவகி!

தேவகி உண்மையிலேயே தேவதைதான். என் மனைவியோடு போட்டி போடக் கூடிய அழகு. கலகலப்பான சுபாவம்... எளியும் நெருப்பில் எண்ணெயூற்றிட வேறு என்ன வேண்டும்? போதாதற்கு இப்போது சில நாட்களாக என்னை விழுந்து விழுந்து பழுவதாச ஒரு பிரமை.

'மிஸ்டர் ஆனந்தன், என்ன ஒரே டல்லர்க் இருக்கிறீங்க...? வைஃப் ஊருக்குப் போயிட்டால் வாழ்வையே பறி கொடுத்திடீங்களா?' மனதைச் சரியாக எடைபோட்டுக் கேட்டபோது எனக்கு ஒரே வியப்பு! 'சீ... .. அப்படியில்லை தனியடிக்குது... ..' சிரிப்போடு சமாளித்தேன்.

தேவகியே தொடர்ந்தான். 'முணு மாசம் பிரிஞ்சிருக்கிறதே உங்களுக்கும் பெரிசாக இருக்கு. இவர் ஜேர்மனிக்குப் போய் முணு வருஷமாகுது' சொல்லும் போதே பெருமூச்சு வெடிக்கிறது.

கண்கள் கூடக் கலங்குது போலி ருக்கிறது. இந்த ஏக்கம், வெளிப் படையான பேச்சு, இதற்கெல் லாம் என்ன அர்த்தம்? மனக் குரல்கின் தாவலில் உடலெங்கும் குடேற்றம். எனினும் சந்திர காந்தாவின் சந்தரவதனம்!

‘பொகக்...’ உடல் சில்லிட் டது.

மதிய போசன நேரம். ‘என்ன ஆனந்தன், கான்ரீனிவா சாப்பிடுறீங்க? உங்க வைஃப் திரும்பி வரும் வரை உங்களுக் கும் ‘லஞ்ச’ கொண்டு வருகின் றேன், வீணாக கான்ரீன் சாப் பாட்டில் உடலைக் கொடுத்துக்கா தீங்க.’ அக்கறையும் அன்பும் பொங்கும் வார்த்தைகள். மறு படியும் முருக்கமரமேறும் வீக்கிர மாதித்தன். ஆழமான, அர்த்த மான பார்வைகள்.

மீண்டும்..... பொகக்!

சந்திரகாந்தாவும் இப்படித் தான். தனக்குச் சுகயினம் என் றால் கூட கான்ரீன் சாப்பாடு சாப்பிட விடமாட்டான். உடல் உபாதையையும் பொறுத்துக் கொண்டு அதிகாலையிலே எழுந்து அறுசுவை உணவு தயாரித்து, என்னுடைய சப்பாத்துக்களைப் பொலிஷ் பண்ணி, மாச் பண் ணக்கூடிய தோய்த்து மினுக்கிய உடைகளை எடுத்து வைத்து, அன்போடு கன்சுமிட்டி வழிய னுப்பி, மாலையில் பளிச்சிடும் அழகுடன் எதிர்கொண்டு..... ஓ... சி இஸ் கிரேட்!

காந்தா என்னால் முடியாது: என்னைக்குமே உனக்குத் துரோ கம் செய்ய என்னால் முடியாது. நோ... நான் வழிதவற மாட் டேன்.

திடமான மனதுடன் வீடு திரும்புகிறேன். பஸ்ஸில் கூட வரும் தேவகியோ, வேறு தேவ

எம்மிடம் கிடைக்கும் நூல்கள்

டொமினிக லீவா

— கருத்துக் கோவை 15 - 00

மல்லிகை லீவா

— மணிவிழா மலர் 30 - 0

தைகளோ என்னை ஈர்க்கவில்லை. பஸ் தரிப்பில் இறங்கி கன்சுமிட்டி விடைபெறும் தேவகி யின் எதிர்பார்ப்பைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவனாக நடக் கிறேன். இல்லை... இல்லை... அப்படி ஒரு பாவனையில்.....

வீடு, தனிமை.....

மனக் குரல்கின் தாவல்கள். மனம் குழம்பித் தூக்கமின்றி சாந்தாவின் நினைவாக இடையிடையே அதையும் மீறி தேவகி யின் முகம்.....

அலுவலக நண்பன் குமார் அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை கள் காதோடு ஒலிக்க, ‘ஆனந் தன், இதெல்லாம் துரோகமில் லையடா. மனித உணர்வுகளுக்கு வடிவால். நான் என் மனைவி மீது உயிரை வைத்திருக்கிறேன். அது வேறு, இது வேறு’ வழக்க மாக எரிச்சல் தரும் அவனது வியாக்கியானம் இன்று அர்த்தம் உள்ளது போல.....

மறு நாள்.....

அழகான சேலையில் தேவகி... பளிச்சிடும் புன்னகை!

வேலை ஓடவில்லை.

‘தேவகி... யூ லுக் சாமிங்...’

‘தாங் யூ’ கிரிப்போடு ஏற் றக் கொண்டவள், தொடர்ந்து

சொல்லுள். ‘விறலுக்கிறைத்த கீர்.....’

எனக்குள் குழப்பம்!

தனது நிலையைச் சொல்கி ருனா? எனது அணுகுமுறையைச் சொல்கிறுனா? ஒருவேளை பிள்ளை யார் பிடிக்கப்போய் குரங்கானது போலாகி விடுமோ?

எனது குழப்பத்திற்கு பதில் மாலையில் கிடைத்தது. பழம் தான்! ‘ஆனந்தன்...’ இந்த அரியல் கணக்கிடுகிற வேலை கஸ்டமாக இருக்கு. ஈவினிங் தீங்க ‘ப்ரி’ தானே? வைஃப்பும் இல்லைத்தானே? இந்தப் பைக் களை எல்லாம் கொண்டு உங்க வீட்டிற்கு வருகிறேன். ‘ப்ளீஸ்...’ அவனது வார்த்தையில் உடல் தந்தியடித்தது. எனினும் ஏதோ பயம். இப்போது சந்தர முகம் குறுக்கிடவில்லை. யாராவது பார்த்தால் என்சிற பயம் மட்டும்.

‘இன்றைக்கு வெள்ளிக் கிழமை, கோயிலுக்குப் போக ணும். ஆறரை மணிக்கு அப்பு றம்தான் வீட்டில் நிற்பேன்’ இப்படித் தந்திரமாகக் கதைக்க எனக்கு யார் சொல்வித்தந்தது?

வீட்டிற்கு வந்து குளித்து விட்டு வழமைக்கு மாறாகக் கோயிலுக்குச் சென்றேன். செய்பப் போகும் குற்றத்திற்கு மன்னேற் பாடாக பாவ மன்னிப்புக் கோரு வதற்காக.

கேணியில் குளித்துக் கொண்டிருந்த பெண், படித்துறையில் உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்த பெண், பூசை வேளையில் எதிரே நின்று வழிபட்டுக் கொண்டிருந்த இளம் பெண் எல்லாமே கண் ணைக் குத்த, வந்த காரியத்தை யும் மறந்து, வரப்புகளை எல் லாம் தரிசித்து ரசித்து, தேவ கியை மனதன் நினைநிறுத்தி நேரத்தைப் பார்த்தேன். பூசை

முடியும் வரை நின்றால் தாமதமாகிவிடும். எனவே சாமியிடம் மனதில் மன்னிப்புக் கோரவும் மறந்து புறப்பட்டேன்.

எங்கும் நிர்வாணம்!

விண்ணில் பறக்கும் விநோத மனநிலை! பார்க்கும் இடமெல்லாம் தேவகி.

கால்களில் ஒரு வேகம். மன தினில் ஒரு உல்லாசம். உடலெங்கும் பரவும் உஷ்ணம். குதுகலத்துடன் வாசனைத் தாண் டும் போது மீண்டும் ஒரு காட்சி! பூரிப்பான மாதனைக் கருவண்டில் முகம் புதைத்து பாலருந்தும் பாலகன். அந்த நிறைவில் உவகை மறக்கும் தாய்!

திடீரென்று ஒரு நெருடல். பார்வையைச் சட்டென்று திருப்பி பெண்மையைத் தாய் மையாகப் பூஜித்த வேளையில்..

மீண்டும் சந்திரகாந்தா!

கையில் குழந்தையுடன் மார் போடு அணைத்துப் பால் கொடுக் கும் காட்சி மனத்திரையில்! தாய்மைப் பூரிப்புடன் முகத்தில் முழு நிறைவுடன் என் குழந்தை யின் பசிதீர்க்கும் தாயாகக் காந்தா.

ஓ..... ஒருவேளை அங்கே எனக்குக் குழந்தை பிறந்திருக் கும். நாட்களைக்குப் பார்த்தால் நேற்றோ, இன்றையோ, நாளையோ.....

தேவகி வீட்டிற்கு வந்த போது நிச்சலனமாக வரவேற்று பைல்களைத் தூளாவி வேலைகளை முடித்துக் கொடுத்து அனுப்பி னேன். ஒருவேளை அவளுக்கு ஏமாற்றமாகக் கூட இருக்கலாம்:

மறுநாள் ஊருக்குப் புறப் பட்டேன். என் மனைவியைப் பார்க்க மட்டுமல்ல. என் குழந் தையின் தாயையும் தான்! ●

வெள்ளி விழா மலர் பற்றி...

சிறீநீலகண்டிய ஏடுகளின் வரலாற்றில் — இங்கும் தமிழகத்திலும் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டி வரும் மல்விகையின் வெள்ளி விழா மலர் ஓர் அற்புதப் படைப்பாக மிளிர வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறேன். இலங்கையின் எல்லாப் பிரதேசப் படைப்பாளிகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் படைப்புகள் இடம் பெற வேண்டும்.

வவுனியா.

ச. பஞ்சாட்சரம்

மலரின் விலை அதிகம் போகக் கூடாது. அதன் விலையை இரு பத்தைந்து ரூபாவுக்குள் மட்டுப்படுத்துவது சகலரையும் வாங்கிக் கொள்ள உதவும்.

அக்கராயன்.

ச. முருகானந்தன்

அழகான முறையில் வெள்ளிவிழா மலர் அமைய வேண்டும். அதற்காகப் படாடோபமான கவர்ச்சி வேண்டாம். சந்தாதாரர்களுக்குக் கிடைக்காது எனச் சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். மல்விகையின் வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கர்த்தாக்களே சந்தாதாரர்கள் தான். எனவே அவர்களையும் நீங்கள் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

உடுவில்.

ந. வேல்முருகு

மலர் தயாரிப்பதற்கு உங்களுடைய சமீபத்தைத் தமிழகப் பயணம் பயன்படும். எதற்கும் அவசரப்பட வேண்டாம். ஆறுதலாக மலரைத் தயாரியுங்கள். பாரிய வேலைதான். உங்களது சிரமத்தில் நாங்களும் மாணசிகமாகக் கலந்து கொள்ளுகின்றோம் 90— ஜனவரி புதிய நம்பிக்கைகளுடன் பிறக்கட்டும்.

புத்தளம்.

ம. சிவவடிவேல்

ஒவ்வொரு மல்விகை மலரையும் சேமித்து வைத்துள்ளேன். வெள்ளிவிழா மலர் அதற்கு ஒரு முத்திரை. தனித் தனியாகப் பார்ப்பதை விட, எல்லா மலர்களையும் ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும் போது அடையப்பா! எத்தனை உழைப்பு! எத்தனை உள்ளடக்கம். சமீபத்தில் இது ஒரு பெரிய சாதனைதான். உங்களது உழைப்பை வணங்குகிறேன்.

பதுளை.

க. ச. பெனடிக்ற்

பல வருடங்களாக எழுத்தில் உங்களைத் தரிசித்து வந்துள்ளேன். ஒரு படைப்பாளி நல்ல நிர்வாகியாக இருக்க முடியாது என்பது பலரது நம்பிக்கை. ஆனால் நீங்களோ நல்லதேசரு அமைப்

பாணாடு இருந்து நிர்வகித்து ஒரு சஞ்சிகையை இத்தனை காலம் ஒழுங்காக நடத்துவதைக் காணும்போது எழுத்தாளர் மீது நம்பிக்கை பிறக்கிறது. வருங்காலத்தில் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கூட உங்களிடம் போன்ற எழுத்தாளரிடம் ஒப்படைக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை பிறக்கிறது.

நெல்லியடி.

த. இளங்கோவன்

வெள்ளிவிழா மலர் சம்பந்தமாகச் சென்ற இதழில் மதிவதன் கூறிய கருத்துக்கள்தான் என்னுடைய கருத்துக்களுமாகும்.

விலையை அதிகப்படுத்த வேண்டாம் என்பது அவரது கருத்து. பேப்பர் விலை இன்று உச்சம். அதிலும் நியூஸ் பிரிண்ட் விலையே அதிகம். தினசரிகளே இன்று மூன்று ரூபா விலையில் விற்கப்படுகின்றன. நல்ல பேப்பரில் மலரை வெளியிடுங்கள். காரணம் நீண்ட காலத்திற்குச் சஞ்சிகையை வைத்திருக்க வேண்டியதால் நியூஸ் பிரிண்ட் பளுப்பு நிறமடித்துவிடும். பாதுகாப்பது கஷ்டம். எனவே தரமான கடதாசியில் வெளியிடவும் பணத்தைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். தரமான கவைஞர்கள் எந்த விலை கொடுத்தும் வாங்கத் தயாராகவுள்ளனர். இம் மாதிரி மலர்க் உடன் விற்கத் தேவையில்லை காலம் போகப் போகத்தான் அதன் மதிப்பு உயரும். எனவே விலையைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டாம். தரமான ரசிகர்களை யோசித்து மலரைத் தயாரி செய்யுங்கள்.

இதுவரை பல மலர்களைத் தயாரித்து வெளியிட்ட அனுபவம் உங்களுக்கு உண்டு. உசிதம் போலச் செய்யுங்கள்.

பசறை.

க. செல்வநாதன்

மல்விகை வெள்ளி விழா மலர் தயாரிப்பு வேலைகள் சம்பந்தமான தகவல்களை மல்விகையில் படித்த போது இந்தக் கடிதத்தையும் எழுதுவது என நான் தீர்மானித்தேன்.

தயவு செய்து மலரில் இடம் பெறும் கட்டுரைகள் படிக்கத் தக்கனவாக அமைவது முக்கியம். ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளல்ல. ஏனெனில் மல்விகையை வாசிப்பவர்கள் சகல மட்டத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள் வெறும் புத்திஜீவிகளல்ல. அறிந்து கொள்வதற்காகப் படிப்பவர்கள். ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் எனச் சொல்லப்படுபவை ஒரு சிலருக்கே ஒரு சிலரால் எழுதப்படும் படிச்ச விளங்காத சங்கதிகளைக் கொண்ட கூட்டுப் படைபலம். வேண்டுமானால் வேறு மட்டங்களில் அவை பிரசுரிக்கப்படலாம். மல்விகை மக்கள் சஞ்சிகை மக்களுக்குப் புரிவதுதான் முதலில் முக்கியம். படைப்புக்களை எழுதி விட்டார்களே என்பதற்காக எல்லாக் கட்டுரைகளையும் பிரகரித்துவிட வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை. உங்களது அனுபவத்திற்குச் சரி என்பதையே பிரசுரிக்க ஒத்துக் கொள்ளுங்கள் உண்மையைச் சொன்னால் இன்று வெளிவரும் அனேக படைப்புக்களை என்னால் விளங்கக் கொள்ள முடியவில்லை. இதைச் சொல்லும் போது நான் வெட்கப்படவும் வேண்டியதில்லை.

ஒரு தடவை பிங்காஸோவின் நவீன ஒவியத்தைப் பலருட ரசித்து மெழ்த்து விடர்சனமும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பக்மோக வந்த ஒவியர் பிங்காஸோ ஒவியத்தை நெருங்கி 'யார் இதைத் தலை மேலாகத் தொங்கவிட்டது?' என வினவிய வண்ணம் ஒவியத்தைச் சரியான வகையில் தொங்கவிட்டு விட்டுப் போனாராம்.

இப்படிப் புரியாததை ஏதோ அற்புதம் எனப் பாராட்டித் தம்மை மிகப் பெரிய மேதைகள் என நிரூபிக்க விரும்பும் ஒரு சிலர் இன்று தமிழ் மக்களிடையேயும் இல்லாமல் இல்லை. இப்படியான புரியாதவைகளைச் சிலாக்கிக்கும் இலக்கியப் படை வரிசையினர் மல்லிகை ரசிகர் வட்டத்தில் இல்லை என்றாலும் கூட, சிலர் புருந்து விடலாம். எனவே கடந்த கால அனுபவங்களை முன்வைத்து மலரைத் தயாரிக்க முனைந்தால் அம்மலர் சமத்து இலக்கியத்திற்குப் பெரிய பங்களிப்பை நல்கும் என நம்புகிறேன்.

மானிப்பாய்.

ம. தருமதுரை

வெள்ளி விழா மலரை அதிகமான படாடோபமற்ற முறையில் எளிமையாக, அதே சமயம் ஆழமாக எதிர்பார்ப்பின்றேன். ஆண்டாண்டுகளாகப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டிய மலரல்லவா! மலர் எப்போ வரும் என எதிர்பார்க்கிறேன். இதனை முழுமையாக நிறைவேற்ற இறைவன் உங்களுக்குப் பூரண ஆசீர்வாதமருளட்டும் அக்கராயன்.

பெரு. கணேசன்

எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உங்களை உலகத் தமிழ் மகா நாட்டின்போது சந்தித்ததும், நீங்கள் என் தோன்மீது கைபோட்டு அன்போடு என் அழுத்து. வணிகப் பத்திரிகைகளின் போக்கு, புகழ் மயக்கம் பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் பசுமையாக என் மனதில் உள்ளன அவ்வப்போது அவை எனக்கு உதவியிருக்கின்றன என நம்புகின்றேன்.

உங்கள் பயணம், உங்கள் போர், உங்களது நிதானம் உலகிற்கு... தமிழ் இலக்கியத்திற்கு... கணிசமான பங்களிப்புச் செய்துள்ளது.

உங்களைப் பல முறை கடந்த ஆண்டுகளில் எண்ணிப்பார்த்திருக்கிறேன். இலங்கைக் கலலரங்களின் போது உங்கள் நிலையை எண்ணி வருந்தியிருக்கின்றேன். அன்பிற்குரிய பேராசிரியர் சிவத் தம்பி பற்றிய எண்ணங்களும் அப்படியே.

மல்லிகையின் வெள்ளி விழா மலர் கொண்டு வரும் முயற்சி கிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

சாத்தூர்.

தனுஷ்கோடி ராமசாமி

மல்லிகைக்கு வயது 35! வாழ்த்துக்கள்! கட்டாயம் படைப் போன்ற அனுப்புகிறேன்.

மொடக்குறிச்சி.

மொன்னீலன்

நானும் எனது நாவல்களும்

செங்கை ஆழியான்

2

'கூடற்கோட்டை சரித்திர நாவலா என்று ஆராய முற்பட்டால், அது அந்த வரம்பிற்குள் அமையவில்லை என்பது என்கருத்து என்று நூலாசிரியர் தெரிவித்துள்ளார். வரலாற்று மெய்மையை உண்மைப் பாத்திரங்களை வைத்து எழுதிருப்பதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் இந்நூல் சரித்திர நாவலுமல்ல. நாவல் சரித்திரமல்ல. சமூகத்தில் புதிய இலக்கிய வடிவம் ஒன்றினைச் செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார் என்றே கூறவேண்டும். ஆங்கிலத்தில் இதனை 'நியோ ஜெர்னலிசம்' என்பர். நியோ ஜெர்னலிசம் என்ற புதிய தோற்றத்தையே செங்கை ஆழியான் எமக்குத் தந்துள்ளார்.'

(அ. சண்முகதாஸ் — 1985)

1985 — மார்ச் மாதத்தில் சமூகநாடு அலுவலகத்தில் கூடற்கோட்டை நாவல் வெளியீட்டு

விழாவில் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் மேற்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார். கூடற்கோட்டை நியோ ஜெர்னலிசம் என்பதில் எனக்கு உடன்பாட்டில்லை. 97 நவம்பர் 29-ஆந்திகதி இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரத்தில் முக்கியமாக மட்டக்களப் பிஃபெருஞ் குராவளி ஒன்று வீசியது. அக்கொடிய குராவளியால் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அந்த அனர்த்தங்களை நேரில் கண்டு, கேட்டு நூல் ஒன்றினை ஆக்கித் தருமாறு வரதர் என்னை கேட்டுக்கொண்டார். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் தி. ச. வரதராசன் என்ற வரதருக்கு இந்த வயதிலும் ('வயது) புதுமையாக நூலொன்று வெளியிடவேண்டும் என்ற அடங்காத ஆசை. நானும் நண்பன், செம்பியன் செல்வனும் மழை, வெள்ளம், புயல் என்பவற்றிற்கூடாக மட்டக்களப்புக்குச் சென்றோம். அங்கு தங்கி

பார்த்து, பேட்டிகண்ட விடயங்களை '12 மணி நேரம்' என்ற நூலாக எழுதிக் கொடுத்தேன். 164 பக்கங்களில், உயர்ந்ததாளில், பல புகைப்படங்களுடன் அழகிய பதிப்பாக அந்த நூல் வெளிவந்தது. அப்படி ஒரு நூல் தமிழில் வெளிவந்ததில்லை. நிலவண்ணன் என்ற புனைபெயரில் வெளிவந்த அந்த 12 மணி நேரம், உண்மையில் நியோஜோனலிசம் தான்.

கடற்கோட்டை அந்தவகையில் சேராவிடினும், நண்பர் சண்முகதாசின் வார்த்தைகளில் எது முக்கியமென்றால் "ஈழத்தில் புதிய இலக்கிய வடிவம் ஒன்றினை செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார்." என்பது தான். அதிலும் முக்கியம் என்னவென்றால் கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டது போல, அருட்டுணர்வு நாவலாக அமையாது, சுயமான முற்றிலும் வேறுபட்ட இலக்கணத்தைக் கொண்டதொரு நாவலாக அமைந்ததுதான்.

'கடற்கோட்டை' சரித்திர நாவலா என்று ஆராய முயன்றால் அந்த வரம்புக்குள் அது அமையவில்லை. நிகழ்வுகள், சம்பவங்கள், பாத்திரங்கள், சளங்கள் என்பன கடற்கோட்டை நாலில் கற்பனையானவையல்ல. ஊர்காவற்றுறையில் கடலின் நடுவே கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கும் கடற்கோட்டைபைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் இதன் பின்னால் மறைந்திருக்கும் கதையொன்று அடிக்கடி நினைவில் வரும். காலம் காலமாக யாழ்ப்பாணத்தின் கிராமங்கள்தோறும் எம்முன்னோரால் ஆடப்பட்ட 'பூதத்தம்பி விலாசம்' மனதில் விரியும். அழகவல்லி மீது முறை தவறிய ஆசைகொண்ட அந்திராகியின் சதியால் கொலையுண்டிருந்த பூதத்தம்பியின் கதையை

என் தாயார் எனக்குச் சொல்லிய நினைவின் தாக்கம் மனதில் கடலின் உறங்கா அலைகளாக ஆர்ப்பரிக்கும்

பூதத்தம்பி விலாசம் நூலுருவில் இருப்பதாக அறிந்து பதைபதைப்பை இடங்களில் முயன்றேன். கிடைக்கவில்லை. இந்நிலையில் எனது கல்லூரி நண்பன் புலவர் தெட்சணமுர்த்தி 'அழகவல்லி' என்றொரு நாடகத்தை எழுதி நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். அதனைப் பார்க்க நானும் சென்றிருந்தேன். பூதத்தம்பியின் கதையை அற்புதமான நாடகமாக்கி அவர் மேடையேற்றியிருந்தார். அவரைப் பாராட்டிவிட்டு, 'பூதத்தம்பி விலாசம் உம்மிடம் இருக்கிறதா' என்று கேட்டு வைத்தேன்.

—தந்தார். யாழ்ப்பாணம், சு. க. கந்தையா பிள்ளையால் விவேகானந்தா யந்திரசாலையில் 1911 ஆம் ஆண்டு பங்குனிமாதம் பதிப்பிக்கப்பெற்று 4 சதத்திற்கு விற்பனையாகிய நூல் அது அதே விவேகானந்தா அச்சகத்தினர்தான், என்று 'கடற்கோட்டை' நாவலை 1922 ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். ஏதோ ஒரு வகைப் பொருத்தம் அமைந்துவிட்டது. புலவர் தெட்சணமுர்த்தி பூதத்தம்பி விலாசத்தைத் தந்தது பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர். ஆக பதினைந்து இருபது வருடமாக இந்தக்கதை என் மனதில் கிடந்து உழன்றிருக்கிறது. எனது இன்னொரு நாவலான "கிருடுவேலி" வெளிவந்த கையோடு, ஈழநாடு வாரமலர் ஆசிரியர் நண்பர் சசிபாரதி சபாரத்தினம், "இன்னொன்று புதுமையாக—புதிதாக எழுது" என்று நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். கடற்கோட்டை பற்றி எழுதுவதாகச் சொன்னேன். அடுத்த

வாரமே "கல்லும் சொல்லாதோகதை" என்று விளம்பரம் கொடுத்துவிட்டார். என்மீது அவருக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை, அவரது நம்பிக்கையை நான் பொய்யாக்கவில்லை. வாராவாரம் நான் எழுதிக்கொடுக்க, பொறுமையாக அதனைப் பெற்று வெளியிட்டு முழுமையாக்கிய பெருமை அவருக்குரியது.

கடற்கோட்டை முழுமை பெறப் பலர் எனக்கு ஒத்துழைப்பும் ஆலோசனைகளும் வழங்கினர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக வரலாற்று விரிவுரையாளர் நண்பர் கலாநிதி க. சிற்றம்பலம் எனது கதைக்கு உதவக்கூடிய நூற்பட்டியல் ஒன்றினைக் கூறினார். மூதறிஞர் க. செ. குலரத்தினம் பல ஆதார உண்மைகளை அறியத்தந்தார். என்னுடன் கிளிநொச்சிக் கச்சேரியில் உணவு உதவிச் கட்டுப்பாட்டிற்காரியாக இருந்த திரு எஸ். சுப்பிரமணியம் அவர்கள், ஆங்கில இலக்கிய அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். பண்டைத் தமிழ் இலக்கிய நூல்களின் பரிச்சயமுடையவர். அவர் ஒரு நாள் இலங்கையில் அமெரிக்கத் தூதுவராகவிருந்த பிலிப் கே. குரேவ் என்பவர் எழுதிய "டைவேர்க்ஸ் ஒஃப் ஏ டிப்ளோமற் இன் சிலோன்" என்ற நூலைக் கொண்டு வந்தார். அந்த நூலில் ஒரு அத்தியாயம் "யாழ்ப்பாணமும் அதன் தீவுகளும்" என்பதாகும். அதில் பல உண்மைகள் இருந்தன. தென்மராட்சி முதலியாருக்கு வந்த விபரீத ஆசையும், அதன் விளைவாக ஆரம்பித்த போர்த்துக்கீசரின் மறைவும், ஒல்லாந்தராட்சியின் உதயமும் பற்றிக் கூறப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் அலைந்து திரியும் 'டச்சப் பென் பேய்' பற்றியும் கூறப்பட்டிருந்தது. கடற்கோட்டையின் முதல் அத்தியாயம் தென்மராட்சி முதலியாரின் விபரீத ஆசையுடன் ஆரம்பமானது.

இலங்கையில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிபற்றி குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிபற்றிக் கைக்குக் கிடைத்த நூல்கள் யாவற்றையும் படித்து முடித்தேன். என் மனைவி கமலா இதற்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தாள். முதலியார் இராசநாயகம், முத்துத்தம்பி, ஜி. சி. மென்டிஸ், மு. இளையதம்பி, வே. க. நடராசா, பி. ஈ. பீரிஸ், எஸ். அரசரத்தினம், க. கணபதிப் பிள்ளை எனக்குக் கிடைத்த எல்லாவற்றையும் படித்தேன். இவை எல்லாவற்றையும் வீட எனக்கு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் சரித்திரம் படிப்பித்த திரு. கணேசரத்தினம், ஸ்ரீ நிவாசன், பி. எஸ், குமாரசாமி ஆகியோர் கற்பித்த செய்திகளே நினைவிற்குக் கூடுதலாக வந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தரின் ஆட்சியைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் நிச்சயமாக 'பிலப் பால்தேயஸ்' என்பாரின் நூல் படித்தாகவேண்டும் என்பது இவற்றிலிருந்து எனக்குப் புரிந்தது. இலங்கை வரலாற்றின் 17-ஆம் நூற்றாண்டிற்குத் தெளிவான வரலாற்றுச் சான்றுக மூவரின் நூல்கள் இருக்கின்றன. அக்கால வரலாற்று நிகழ்வுகளின் யதார்த்த வாழ்வின் எழுத்துக்கள் அவை.

ரெபேட் நொக்ஸ், பிவிப் பால் தேயஸ், றீபேறியா ஆகிய மூவரும் எழுதிய நூல்கள் 1-ஆம் நூற்றாண்டில் வரலாற்றிற்கு உன்னத சான்றுகளாகும்.

எனது கடற்கோட்டை நாவலுக்கு ரெபேட் நெக்ஸ் உதவாது விடும், பிவிப் பால்தேயகம், றீபேறியாவும் உதவினார்கள். இவ்விரு நூல்களும் கந்துதவியவர் சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரி ஆசிரியர் நண்பர் நா. மயில்வாகனம் ஆவார். அவர் 1914-ஆம் ஆண்டு "ஐரோப்பியர் பார்வையில் இலங்கை" என்றொரு அற்புதமான நூலையும் எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். அது உன் 'பூதத் தம்பி' நாடகத்தைக் கல்லூரி மாணவர்களைக் கொண்டு நடிப்பித்து மேடையேற்றியிருந்தார். பூதத்தம்பியைக் கொண்ட விருப்பம் என்ற நாவலுக்கு உதவத் தூண்டியதென எண்ணிக்கொண்டேன்.

இந்த நூல்கள் கிடைத்தபோதிலும் என் கதைக் கரிய தொடர்புகள் சரிவரக் கைகூடவில்லைப் போலப்பட்டது. ஒல்லாந்தப் படையினர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு நடாத்தி வந்த கொழுமாரி வன் கோயன் (பான்ஸ் கூன்ஸ்) பற்றிய விபரங்கள் போதுமானவை யாகவில்லை. வன்கோயன் மதப் பிரசாரத்திற்கு அவ்வளவாக உதவவில்லை என்றதால். பால் தேயஸ் அவனைப்பற்றிச் சில விபரங்களை தனது நூலில் இன்றைய விமர்சகர்கள் சிலர் போல இருட்டடிப்புச் செய்திருந்தார். மீண்டும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சென்றேன் வரலாற்று நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தேன். பி. ஈ. பிரிஸ் என்பவர் எழுதிய "தி டச் பவர் இன் சிலோன்" என்ற நூல் என் கையிற் கிடைத்தது. இந்த நூலின் இறுதியில் கொழுமாரி வன்கோயன், ஒல்

லாந்த அரசிக்கு எழுதியிருந்த கடிதங்களில் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு இருந்தது. அவன் திகதி வாரியாகக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தான் எப்படி யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைக் கைப் பற்றினான். அங்குள்ள விதவைப் பெண்களிடம் எப்படி நடந்து கொண்டான் என்பன அந்நூலில் இருந்தன.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டை என் கதையில் முக்கிய தளமாக வால், அக்கோட்டை பற்றிய தகவல்கள் தேவைப்பட்டன. கோட்டையின் அமைப்பு முக்கியமாகத் தேவைப்பட்டது. தேடினேன். இறுதியாக சி. வி. பெல்லாமி என்பவர் எழுதிய "தி போர்ட் ஒஃப் யப்பா" என்ற கட்டுரை வரலாற்றுச் சஞ்சிகை ஒன்றில் கிடைத்தது பெல்லாமி யாழ்ப்பாண மாவட்டப் பொறியியலாளராக இருந்தவர்.

கடற்கோட்டையை எழுதி முடித்த பின்னர் தான் தெரிந்தது சரித்திர நாவல் எழுதுவது விருக்கின்ற சிரமம். என்ருலும் மனதில் ஒரு திருப்தி. சரித்திர நாவலில் புதியதொரு பரிமாணம் என்னால் அறிபுகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனை நான் கூறவில்லை.

"ஈழத்தில் புதியதொரு இலக்கிய வடிவம் ஒன்றினைச் செங்கை ஆழியான் படைத்திருக்கிறார்." — பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்.

"யான் எத்தனையோ சரித்திர நாவல்களைப் படித்திருக்கிறேன். 'கடல் கோட்டை' உண்மை வரலாற்றைப் பிரத்தியட்சமாகத் தந்த நாவல் சரித்திரமாகப் பிறந்துள்ளது."

— மஹாராஜ ஸ்ரீ ச. து. ஷண்முக நாதக் குருக்கள் — (1985)

"கடற்கோட்டையைக் கட்ட நீர் பட்டபாடடையும், தளரா முயற்சியையும், அதன் போக்கினையும், மற்றும் எழுத்தாளர்களுடைய சரித்திர நாவல்களைப் போலல்லாது முழுக்க-முழுக்கச் சரித்திரச் சான்றுகளை அமைத்து எழுதிய விதத்தையும், நான் மனமார வியந்து பாராட்டுகிறேன். கற்பனைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் சரித்திரச் சான்றுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து நல்ல தமிழில் இப்படி ஒரு நவீனம் இதுவரை தமிழ் நாட்டில் வந்ததில்லையென்று துணிந்து கூறுவேன். கடற்கோட்டை ஒரு விதி விவகாரம். அது தமிழ்த்தாயின் முடியில் குட்டக்கூடிய ஒரு மலர். என் மனமாரந்த கருத்து இது". —

திரு. வை. ஏரம்பழர்த்தி. என் மதிப்பிற்குரிய ஆசான்.

"கடற்கோட்டை ஈழநாடு வாரமலரில் இருபது வாரங்கள் தொடராக வெளி வந்தது. 1984 களில் இது ஈழநாடு வாரமலரில் வெளிவரத் தொடங்கிய போது. இது பூதத்தம்பி முதலிய யாரின் கதை என்று ஒரு தவறான கருத்துப் பலரிடயே உருவாகியிருந்தது. எழுத்து மூலமும் நேரிலும் இது பற்றி விசாரித்தனர். ஆனால் இது பூதத்தம்பியின் கதையன்று. ஆக மூன்றேமூன்று அத்தியாயங்களின் தான் பூதத்தம்பியின் கதை கூறப்படுகிறது. அவ்வாறாயின் இது கச்சாய் வன்னிமை திசைவீரசிங்களின் கதையென்றே. பான்ஸ் கூன்ஸ் என்ற கொழுமாரி வன்கோயனின் கதையென்றே முடிவு செய்து விடவும் கூடாது இந்த நாவலில் கதைத் தலைவன் என்று எவருமில்லை. கடற்கோட்டை யாழ்ப்பாண வரலாற்றின் ஒரு காலகட்டத்தின் கதை என்பதே பொருத்தமானது. போர்த்துக்கீச

ரின் ஆட்சி மறைவும். ஒல்லாந்தரின் ஆட்சி உதயமும் நிலவிய காலகட்டத்து யாழ்ப்பாணத்தை இக்கதை நமக்குத் தென்வாகக் காட்டுகிறது. அதாவது அக்கால சமூக, சமய, கலாசார, பொருளாதார அரசியல் சூழ்நிலைகளை இந்நவீனம் சித்திரிக்கிறது எனலாம்". (சு. சபாரத்தினம்-1985)

நான் எழுதிய ஐந்தாவது வரலாறு நவீனம் "கந்தவேள் கோட்டம்" ஆகும். வரலாற்றை இவ்வாறும் கூறலாம் என கடற்கோட்டை மூலம் நான் கண்ட இலக்கியத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை செயற்படுத்தும் வகையில் 'கந்தவேள் கோட்டத்தை' எழுதினேன். ஐந்து நூற்றாண்டு கால யாழ்ப்பாண வரலாற்றினை இந்த நவீனம் பேசியது. இந்த நவீனம் நான்கு அங்கங்களைக் கொண்டமைந்தது. ஆகல், அழித்தல், காத்தல், அருள் என நான்கு அங்க வரலாறு. நல்லூர் கந்தகவாமி கோயில் வரலாற்றினை இந்த நவீனம் மூலக் கருவாகக் கொண்டு பிறந்தது. இந்த நவீனமும் ஈழநாடு வாரமலரில் 1985 — 10 -ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. இன்னமும் நூலுருப் பெறவில்லை.

'நவீன தமிழிலக்கியத்தில் வரலாற்று நாவல்களுக்கான அந்தஸ்து, விமர்சகர்களால் சரிவர வழங்கப்படவில்லை என்பது கணிப்புக்குரிய மெய்மை. தமிழில் வரலாற்று நவீனங்களை நயம்பட எழுதிய முதல் வர்க்க்கி அவர்கள், தமிழனின் வீரத்தையும், வெற்றிகளையும், காதலையும், கலைத்திறமைகளையும் பண்பினை உயர்வையும், பக்திச் சிறப்பையும் கல்கியின் "சிவசாமியின் சபதம்", "பார்த்திபன் கனவு", "பொன்னியின் செல்வன்" போன்ற நவீனங்கள் எடுத்துக் காட்டிப் படிப்போர்

உள்ளத்தை எழுச்சிபெறச் செய்கின்றன. கல்கியைப் பின்பற்றி, அரு. ராமநாதன், சாண்டிலியன், சோமு, அகிலன், ஜெகதிர்பியன், நா. பார்த்தசாரதி, விக் கிரமன் முதலானோர் நல்ல பல நவீனங்களை உருவாக்கித் தமிழ்த்தாய்க்குச் சூட்டியுள்ளனர். சமநாட்டில் அருள் செல்வ நாயகம், எஸ். பொன்னுத்துரை, வ. அ. இராசரத்தினம் போன்றோர் வரலாற்று நவீனங்களில் தம் கைவரிசைகளைக் காட்டியுள்ளனர், (சிற்பி — 979).

வரலாற்று நவீனங்கள் மன்னர்களின் கதைகளைக் கூறுவன மக்களின் கதைகளைக் கூறுவன வல்ல, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அவலங்களையும் அவர்தம் எழுச்சிகளையும் இவை பறைவதில்லை கற்பனை உலகில் மக்களை மிதக்கவிட்டு வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்தினை உருவாக்குவதற்கு இந்த நவீனங்கள் தடைகளாகின்றன. அதனால் இவற்றின் சமூகப் பயன் ஐயத்திற்குரியது. இவ்வாறு இலக்கிய மற்றுபாக்காளர்கள் கருதுகின்றனர். “கல்கியின் வரலாற்று நவீனங்கள் தலையணை நூல்கள்” என அவற்றின் பருமன், பயன் குறித்துப் பேராசிரியர் க. காலாசபதி ஒரேயடியாகக் கிழிர்க்கி வைத்தார்.

எவ்வாறாயினும் சரித்திர நாவல்களுக்கு மக்களிடையே இருக்கின்ற அமோக ஆகாஷம் அவற்றின் வாங்கிப் படிக்கும் ஆவலும், நமது முன்னோர்கள் எப்டி வாழ்ந்தார்கள் என்ற சங்கதியை அறிய விழைந்த இயல்பான விருப்பின் நியாயமான தூண்டுதலே என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கள் இல்லை.

(தொடரும்)

கற்பனை கவிதையல்ல...

சி. குமாரலிங்கம்

நீங்கள் நடந்து உலாவியது எங்களைச் சந்திப்பதற்காக நீங்கள் சம்பாதித்தது எங்கள் பிரச்சினைகளை அறிவதற்காக
நீங்கள் கலகப்பாகச் சிரித்தது எங்கள் கலந்துரையாடல்களின் போது
நீங்கள் கண்ணீர் விட்டு அழுதது எங்கள் தற்காலிக தோல்விகளின் போது
எங்கள் வேலை நிறுத்தத்தின் போது
நீங்கள் சிறையினில் வாடினீர்கள் எங்கள் வசதிகள் உரிமைகள் சம்பள உயர்வுகள் எல்லாம் தானாக வந்தது என்னும் மூடரும் எம்முள் இருக்கிறோ!

விஞ்ஞான விந்தை

கோழி முட்டைக் கோதினாடாகச் சின்னஞ் சிறிய துவாரமிட்டு அதன் வழியே குயில் கருவின் ஒரு பகுதியை அதனுள்ளே நுட்பமாகச் செலுத்திய பிரெஞ்சு விஞ்ஞானிகள் அதைப் பொரிக்கவைத்து விந்தை புரிந்துள்ளனர்.

இத்தகைய பரிசோதனை முட்டைகளிலிருந்து வெளிவரும் கோழித் குஞ்சுகளுக்குக் குயிலின் குரல் மட்டுமல்லாமல் குயில்களினுடையதைப் போன்று தலைகளும் உள்ளனவாம்.

கனி

— வாகதேவன்

கனி பறிக்கவே இருக்கிறேன்
என் கனி பறிக்க
என் வாழ்வின் கனி

அறிவேன்,
ஆயிலும் வழிகள்தான் இல்லை.....
எனது பாதை மூடப்பட்டுள்ளது
எனது மைதானம்
குன்றும் குழியுமாய் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது
எனது நிலா முற்றமோ
நாய்க் குரைப்பின் அச்சத்தில் உறைந்திருக்கிறது
எனது நிழல் வெளியும் கூட
பட்ட மரமும் வெய்யிலுமாய் உள்ளது

காலமோ — நகர்கிறது
உடலுக்கும் வயது ஏறுகிறது
மனது மட்டும்
அடையும் வெறியில் மூச்சிரைக்காலும்
துடித்து வியர்த்து துரு உதிர்த்தி
மினுங்குது மாறா இளமையுடன்
இளமையுடன்

வருவேன்
பசி தீர்த்து
சற்றே இளைப்பாறி இருப்பேன்

கனி பறிக்கவே இருக்கிறேன்
என் கனி பறிக்க
என் வாழ்வின் கனி.

ந ட ி க ம ணி ஒ ரு வை ர ம்

கோகிலா மகேந்திரன்

நித்த நித்தம் சாவு. பூமியே எளிகின்ற பிணமாகி விட்டது போல — விடிந்தால் பொழுது படும் வரை மரணச் செய்திகளையே கேட்டுக் கேட்டு விரக்தி யுற்றிருந்த ஒரு பொழுதில் 'நடிக மணி' அவர்கள் கொழும்பில் இயற்கை மரணம் அடைந்தார் என்ற செய்தியைச் சுமந்துவந்தன வெஞ்சன தொடர்புச் சாதனங்கள்.

கலை உள்ளங்களின் எலும்புக் குருத்துக்கள் எல்லாம் உறைந்து போய்விட்ட நிலை!

மரணம் என்பது எல்லாருக்குந்தான் நிகழும். ஆனால் சமுதாயத்திற்குப் பயன்தரும் வாழ்வு வாழ்ந்து, நிறைந்து, பழுத்து, மதிப்புள்ள மரணத்தைப் பெறுவது... எல்லாருக்கும் வாய்ப்பு தில்லை. நடிகமணிக்கு வாய்த்தது.

தனது இறுதி நாட்களில்கூடத் தொலைக் காட்சி, வாடொலி நிகழ்வுகளில் பங்குபற்றிக் கொழும்பு சென்ற கலைஞர்—சங்கீத கோவலன் நாடகத்தின் ஒரு மணி நேர வாடொலி வடிவத்தை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில்

ஒலிப்பதிவு செய்து தனது இறுதி மணித்துளிகளைக்கூடக் கலைச் சிற்பிகளே அர்ப்பணித்து மறைந்தார்.

உலகில் அறிவாளிகள் பலர் உண்டு. ஆனால் மனிதர்கள் குறைவு. வள்ளுவன் சொன்னான்: "மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல், அனைத்து அறன் ஆகுல் தீர பிற"'

1987-இல் யாழ் பல்கலைக் கழக நுண்கலைப் பீட அனுசரணையுடன், கலாசாப் பேரவை ஒழுங்கு செய்து நடத்திய நாடக விரிவுரை களப் பயிற்சித் திட்டத்தின் போதே நடிகமணி அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி அவரது மனதுக்கண் மாசில்லாத பண்பை அறியும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

விலாச நாடகப் பாடல்களை அவர் மாணவர்களுக்குச் சொல்லித் தரும்போதும், பிறசமயங்களிலும் அவரது முகத்தில் சதா தென்படும் அந்தப் புன்சிரிப்பு அவரது மாசற்ற மனத்தின் வெளிப்பாடு எனலாம்.

"எமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும், பண்பையும் உயிரையும் ஒம்பி வளர்த்த பெருமை கிராமக்களுக்குரியது. இயற்கைக்கு மிக அருகாமையில் இருக்கும் காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்கள் நெருங்கிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் வளர்த்த அழகுக் கலையே கூத்து. இது பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் விலை மதிக்க முடியாத சொத்து. அவர்களின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் வெளியிடும் சாதனம். அவர்களின் உள்ளத்திற்கு அழகையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் ஆற்றல் இதற்குண்டு. அதற்கு ஒரு தேசிய முக்கியத்துவம் உண்டு. அது நாட்டின் கலாசார பாரம்பரியத்தின் முக்கிய அம்சம். நாட்டு மக்களின் உள்ளக் கருத்து, குணச் சிறப்பு, கலை, பண்பாடு, வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை எடுத்து விளக்குவது இக்கலை" என்பார் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள்.

அத்தகைய ஒரு கூத்து மரபின் (விலாசக் கூத்து) நம்பிக்கை ஒளி மறைந்து விட்டது.

காங்கேயன் வந்து இறங்கியதால் பெருமை பெற்றிருந்த காங்கேயன்துறை மண் நடிகமணி பிறந்ததால் 1934-இல் மீண்டும் பெருமை பெற்றது. நடேஸ் வராக் கல்லூரியும், வதிநி தேவரையாளி இந்தக் கல்லூரியும் நடிகமணியைக் கற்பித்துப் பெருமை பெற்றன.

தமிழ் நாட்டின் மிகப்பழைய நாடக வடிவமான தெருக்கூத்தை உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற

வேறுபாடு இன்றி மக்கள் அனைவரும் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாடக உலகில் வந்து புகுந்த — உயர்ந்தோர் பார்க்க விரும்பிய — ஒரு புதிய நாடக வடிவமே விலாசம். இது மராட்டிய பார்சிய மரபுகளையும், கர்நாடக இசையையும், கூத்தின் அமைப்பையும் கொண்ட ஒரு கலப்பு வடிவம். கூத்தின் ஆடல் அம்சம் குறைந்து, பாடல் அம்சம் விலாசத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. தமிழக நாடகக் கோஷ்டிகள் மூலமாக இவை ஈழத்தை வந்தடைந்தன.

அவ்வாறு வருகை தந்த தென்னிந்திய நாடகக் குழுவினருடன் நடிகமணியின் பேரனார் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய பரம்பரை ஈடுபாடு காரணமாகத் தமது ஏழாவது வயதிலேயே மிருதங்கம், ஆர்மோனியம் என்பன வாசிக்கப் பழகி விட்டார் நடிகமணி. தனது பதின்மூன்றுவது வயதிலே தேவரையாளி ஒத்துக்கல்லூரியில் கவிஞர் செல்லையாவின் 'அப்பூதியடிகள்' நாடகத்தில் பிரதான பாத்திர மேற்று மேடையேறிய சிறுவன் வைரமுத்துவைப் பார்த்த கண்கள் இமை வெட்ட மறந்தன.

கணீரென்ற கம்பீரமான குரல், எடுப்பான தோற்றம், மன உணர்வுகளைத் துல்லியமாக வெளிக்காட்டி நடிகமணி ஆற்றல்-அந்தக் கண்களில், முகவாய் வெட்டில், புருவ வளைவில், நெற்றிப் பொட்டில் எல்லாம் நடப்பின் சாயல் நறுக்காகத் தெரிந்தது, மக்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக அன்று தோன்றிய

அந்தச் சிறுவன், மக்களின் எதிர் பார்ப்பை நிறைவேற்றி விட்டுத் தான் போயிருக்கிறான்!

1939-இல் இரத்தினபுரி தோட்டப்பாடசாலை ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற வைரமுத்து அவர்கள் இந்திய நாடகக் குழுவின் சுற்றித் திரிந்து தனது ஆசிரியர் பதவியை இழந்தார் என்பது பலரும் அறியாத விடயம். ஆனால்... ஒரு சாதாரண ஆசிரியர் சமுதாயத்திற்கு இலகுவில் கிடைத்துவிடலாம். ஒரு மரபுவழி நாடகக் கலைஞன் கிடைப்பது அருமை. ஆகவே அவர் செய்யவேண்டியதையே செய்தார்.

இந்திய நாடகக் குழுவினால் கவரப்பட்டாராயினும் அவர்களுடன் இணைந்து மறைந்து நிற்காமல் தனது தனித்துவத்தைக் காட்டி வெளியே வந்தார். இசைக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்த விலாசக் கூத்தில் நடிப்புக்கும் சமஅளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் இவர்.

வன்னி திருமணம், சத்தியவான் சாவித்திரி, சகுந்தலை, சாரங்கதரா, அரிச்சந்திர மயான காண்டம், பவளக்கொடி, அல்வி அர்ச்சுனா, நல்லதங்கான், ஞானசௌந்தரி சங்கிலித் தொடராக நீண்டு சென்ற பல நாடகங்களிலும் வைரமுத்து ஒரு வைரம் என ஒளிர்ந்தார்.

1959-இல் கலையரசு சொன்ன லிங்கம் அவர்கள் "நடிகமணி" என்ற மிகப் பொருத்தமான பட்டத்தை அவருக்குக் கொடுத்துச் சிறப்பித்தார்.

வசந்தகாண நாடகசபாவின் ஸ்தாபகரான நடிகமணி 1971-ல் பம்பலப்பிட்டி, சரஸ்வதி மண்டபத்தில், 'அரிச்சந்திர மயான காண்டத்தை, இரண்டாயிரமாவது தடவையாக மேடையேற்றி, ஈழத்தின் வரலாற்றில் புதிய சாதனை ஒன்றை நிலை நிறுத்தினார்.

ரூபவாகினியின் முதல் இசை நாடகம் நடிகமணியுடையது தான். வாடுவெலியும் அவரது நாடகங்கள் பலவற்றை ஒலிபரப்பிப் பெருமை பெற்றது.

மனிதனாய் பிறக்கிற ஒவ்வொருவரும் அதி மனிதனாக இருக்க வேண்டும். அதற்கான களந்தான் இந்த உலகம். அதற்கான வாய்ப்புத்தான் இந்தப் பிறவி என்பதை உணர்ந்து கிராம மக்களுக்குத் தொண்டு செய்த ஒரு மா பெருங் கலைஞன் மறைந்து விட்டான். ஆம்! கிராம மக்களுக்குத் தொண்டு செய்தலே சமுதாயத் தொண்டாகவும், நாட்டுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டாகவும் அமையும் என்றி காட்டிய அந்தக் கலைஞன் மறைந்தாலும் அவன் செய்த பணி கலை வரலாற்றின் பொன் ஏடுகளில் நிரந்தரமாய் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கும்.

தனி இதழ்

மௌன்ட் ரோட் இதழ்கள் தேவைப்படுவோர் அதற்குரிய தபால் தகவலை அனுப்பவும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

20 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு ஒலி

— வரதர்

“முற்றத்து ஒற்றைப் பனை!”

பிரபல நாவலாசிரியர் 'செங்கை ஆழியான்' எழுதிய ஒரு குறு நாவல் இது.

1971-ம் ஆண்டு வெளியான நாவல் அப்போது நான் இதைப் படித்தேனோ தெரியவில்லை. படித்திருந்தாலும் துப்புரவாக மறந்து விட்டேனென்று சொல்லவேண்டும், — 'மறதி' என்னுடைய பெரும் சொத்து.

இந்தவாரம் 'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை'யைப் படித்தேன்.

படித்ததும் நெஞ்செல்லாம் நிறைந்து விட்டது! அப்படி ஒரு நாவல்.

இந்த நாவலைப் படித்தபோது சில இடங்களில் நான் வாய் விட்டுச் சிரித்ததும், நூலின் முதலாம் பக்கத்தில் 'இது ஒரு நகைச்சுவைச் சித்திரம்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது ஒரு புறமிருக்கட்டும்.

இது வெறும் நகைச்சுவைச் சித்திரம் மட்டுமல்ல.

யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு பக்கத்தை செங்கை ஆழியான் அற்புதமாக மிக அற்புதமாக — யதார்த்தமாகச் சித்தரித்திருக்கிறார்.

கொக்கர் மாரிமுத்தர் அம்மான்,

அவர் மனைவி பொன்னு ஆச்சி,

அலம்பல் காகியர்,

ஏனோ என்னைச் சிரிக்கவைத்த அந்தச் சிறுவன் வேலாயுதம் என்ற குலாயுதம்,

தம்பையா அண்ணை, விதானையார்.

இந்தப் பாத்திரங்களுக்கெல்லாம் உயிர் கொடுத்து, யாழ்ப்பாண மணம் வீசப் படைத்திருக்கிறார் செங்கை ஆழியான். இப்போது இருபத்தேழு நாவல்களை வெளியிட்டு, ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு சாதனை படைத்திருப்பவர் செங்கை ஆழியான். — இந்தச் சாதனையை முறியடிப்பதற்காக இன்றும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார் அவர்.

சுமார் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, ஒரு அருமையான நாவலாசிரியர் ஈழத்து இலக்கிய உலகத்துக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது 'முற்றத்து ஒற்றைப் பனை'.

அருமையான நாவல் இது. இதுவரை படித்திராத வாசகர்கள் அவசியம் படித்து மகிழவேண்டிய நாவல்.

சீமீப காலமாகத் தமிழுக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற ஓர் இலக்கிய உருவம்; சுவர் ஓவியங்கள். வீதியால் போகும் போதும் வரும் போதும் மேற்படி சுவர் இலக்கிய வாசகங்களில் இயல்பாகவே என் கண்கள் பதியும். மேய்ச்சல் பார்வையுடன் சுவர் வசனங்களை மனசிற்குள் உள்வாங்கிக் கொள்வேன் எத்தனை அர்ப்பணிப்புகள்!

அன்றும் அப்படியே தெருவில் நின்று நிதானித்துச் சுவர் வசனங்களைப் படித்து விட்டு, பஜார் வீதி, புது மார்க்கட் திருப்பத்தால் திரும்பி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

பக்கமாக — மிக அருகில் — காரோன்று என்னை உரசிய படியே மெது மெதுவாக நின்றது.

கார்க் கண்ணாடிக்குள்ளால் பார்த்தேன்; முகக் கண்ணாடி தெரிந்தது கண்களில் புன்முறுவல் மிளிர்ந்தது.

— 'அட, எங்கட டாக்குத் தர்!'

அது ஒரு தள்ளுமாடல் கார். எழுத்தாளர்களை எங்கு கண்டாலும் சொல்லி வைத்தது போல, நிற்கும். ஏற்றி இறக்கும். எங்களுடைய பரிபாஷையில் அந்தக் காருக்கு நாங்கள் 'சங்கப் பலகை'

எனப் பெயர் வைத்திருப்பது டாக்டருக்குத் தெரியும். அவர் ஒரு டாக்டர் மட்டுமல்ல; தொழிலால் I. M. U. — அதாவது சட்ட வைத்திய அதிகாரி. தன்னை ஒரு மருத்துவ அதிகாரி எனச் சர்க்கார எழுத்தாளர்கள் நினைப்பதை விட, இலக்கியச் சுவைஞன் எனக் கருதுவதையே பெருமையாக நினைத்துக் கொள்ளும் இந்த நூற்றாண்டின் அதிசயப் பிறவி அவர்!.

“என்ன காணும்...! எங்கை போறீர்?”

“சும்மா இப்பிடி...”

“சும்மாவா லாத்துறீர்? சரி... சரி முன்னாலே வந்து காரிலே ஏறும் காணும். நிறையக் கதையிருக்கு... கதைப்பம்!”

சம்பாஷணையை ஒரு கலையாகப் பயின்றவர் அவர். மிக நெருக்கமானவர்களுடன் தான் மனம் விட்டுக் கதைப்பார். அப்படியானவர்களை அன்பொழுது நேசிப்பவர். அவர்களுடன் பேசும் போது ‘காணும் காணும்...’ என்ற பதம் அடிக்கடி அவரது சம்பாசனையின் போது இடம் பெறும். எழுத்தாளர்களின் தலைப் பாசம் கொண்டவர்; புறப்பட்டால் கோயில் வீதிப் பக்கம். அல்லது குளக் கரையடியில் மேலும் போனால் வயல் ஓரம்.

பண்ணைப் பாலத்துக்கு அப்பால் காரைச் செலுத்திச் சுற்றியடித்துச் சென்று நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பெரு விருப்பம் கொண்டவர்.

வாரத்தில் விடுமுறை நாட்களில் இது நடைபெறும் நிகழ்ச்சி.

நான் காரில் ஏறி முன்சீற்றில் அவரது பக்கத்தே அமர்ந்தேன்.

“இப்ப நாங்கள் ஒரு முக்கியமான அலுவலுக்குப் போறோம்” சொல்லிய வண்ணம் என்னுடைய முகபாவத்தை ஒரு கணம் கூர்ந்து பார்த்தார். “இண்டைக்குக் கனக்கக் கதைக்கேலாது. வேலை! ரெண்டு மூண்டு மணித்தியாலம் என்னை மினக்கெடலாம் தானே!”

நான் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டேன். மனசில் உதித்த வார்த்தைகளுக்கு உருக்கொடுக்க முனைந்தேன்.

“இண்டைக்கு உமக்கொரு முக்கிய அனுபவம். சும்மா எழுத்தாளனெண்டு ரோட்டுச் சுத்தக் கூடாது. இந்தக் கண்ணாலை இந்த உலகத்தையும் கொஞ்சம் பார்த்து நடக்க வேணும்.”

பீடிகை பலமாக இருந்தது! இப்படிக்கதைப்பவரல்ல, அவர். சும்மா தமாஷாகப் பேசும் அவரிடம் இன்று ஒரு மாறுதல் தெரிந்தது வழக்கமான சம்பாஷணைத் தொனியும் அதில் தொனிக்கவில்லை.

எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஏதோ இலக்கியக் கச்சேரிக் குத்தான் என்னைக் கூப்பிடுகிறார் என்ற நான் நினைப்பிலிருந்து விடுபட்டு அவரது முகத்தை ஆவலுடன் பார்த்தேன்.

“நாங்கள் இப்ப ரெண்டு பேரும் பட்டணத்துக்குத் தள்ளியிருக்கிற

ஒரு ஊருக்குப் போறம். அங்கு ஒரு கேஸ்; தற்கொலை ஒரு குமர்ப் பெட்டை ஒருத்தி நேத்தைக்குப் பின்னேரம் பொலிடோல் குடிச்சப் போட்டாளாம். போஸ்மோட்டத்துக்காக நான் போறன். அதுதான் உம்மையும் கூப்பிட்டான் வாரம்காணும்... போயிட்டு வருவம். உமக்குக்கூட ஒரு அனுபவமாய் இருக்கட்டும்”

தற்கொலை என்றாலே எனக்கு ஒரு மனக் கிலேசம். அப்படிச் செத்தவர்களின் சாவீடுகளுக்கே நான் போவதில்லை, மனசில் ஒரு தீர்மானம். எமது உயிரை ஒரு வாக்க எமக்கு எப்படி உரிமையிலையோ, அப்படியே அதைப் பறிப்பதற்கும் எமக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமில்லை என்பது அசைக்க முடியாத எனது நம்பிக்கை.

எனவே கூடியவரை தவிர்த்துக் கொள்வதுண்டு. ஆனால் அழைப்பவர் எனது நண்பர் என்பது பேரபிமானம் கொண்டவர்.

மனசில் சிறு சலனம். ‘போய்த் தான் பார்ப்பமே’ என்ற ஆவல். ஒரு வேலையும் இல்லை என்ற நேர வசதி—

பேசாமல் தலையை ஆட்டி வைத்தேன்.

கார் பலாலி வீதி யூடாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

டாக்டர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஏதோ ஆழ்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டு வருபவர் போல, அவரது முகத் தோற்றம் தெரிந்தது.

நண்பர் என்ற முறையில், சர்க்கார இலக்கிய ரஸிகன் என்ற ஹோதாவில் பல தடவைகளில். பல கட்டங்களில் அவருடன் கலந்துரையாடி வந்திருக்கிறேன்.

இன்று தொழில் ரீதியான பிரயாணம்.

தொழில் சம்பந்தப்பட்ட சூழ்நிலையில் சிலர், சில மனிதர்கள் தம்முள் தாமே ஆழ்ந்து விடுவார்கள் போலும், என எனக்குள் நானே சமாதானம் செய்து கொண்டு சூழ்நிலையை அவதானித்தேன்.

இரு பக்கங்களிலும் வீடுகள் துப்பாக்கிப் புண்களால் புரையோடிப்போயிருந்தன. சில கட்டடங்கள் மேற்கூரை, கோப்பு சங்களை மறந்துபோய் விட்டிருந்தன.

பனங்கூடலைத் தாண்டி, செழிப்பான இருபக்க வாழைத் தோட்டத்தைக் கடந்து, தனி ஒற்றைமாடி வீட்டையும் பின் தள்ளி கார் போய்க் கொண்டிருந்தது.

“ம்! அப்புறம் சொல்லும் காணும்?” திடீரெனச் சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்டவராக, நான் பக்கத்தே இருப்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்துகொண்டவராக டாக்டர் கேட்டார்.

பிரதான விதியிலிருந்து கிளை பிரியும் விசாலமான ஒழுங்கை முகப்படுகே ஒருவன் நன்று கைகாட்டிக் காரை மறித்தான்.

கார் நின்றது.

காரருகே வந்த அவன், டாக்டரை அடையாளம் கண்டு கொண்டதின் நிமித்தம் ஒரு வலுக் கட்டாயப் புன்னகை ஒன்றைச் சிதறவிட்டான். தோளில் கிடந்த சால்லையை எடுத்து அரையில் கட்டியபடியே அவன் சொன்னான்:

“ஐயா இந்த ஒழுக்கையாலை தான் செத்தவீட்டுக்குப் போகக் கிட்டடி வழி. இங்கை காவல் நின்று, உங்களைக் கட்டிக்

கொண்டு வரச் சொல்லிச்சினம். அதான் நான் உங்களைப் பாத்துக்கொண்டு நின்டனான்”

“தாரத்துக்குப் போகோணுமோ” — டாக்டர் கேட்டார்.

“இல்லைய்யா, கிட்டடியிலே தான் இருக்கு, ஒரு கூட்பிடுதாரம் போனால் போதும்.”

“சரி காணும்! காரிலே ஏறும்”

வெகு பவ்வியமாக, கார்க்கதவு நொந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் வெகு மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து ஏறிக்கொண்டு, மிக மெதுவாகக் கதவைச் சாத்தினான்.

“என்ன காணும்; உம்முடைய பேரென்ன?”

“என்னை பேரோ? கதிரமலை!”

“சரி... சரி... கதவை இறுக்கிச் சாத்துய!”

பின்னால் கதவு திறந்து படரென அறைந்து சாத்தப்பட்டது.

“எப்பிடி, செத்தவீட்டிலே எல்லாம் ஆயத்தமோ?”

“ஓமய்யா, நேத்துப் பின்னே ரம் செத்த சவம். உங்களுக்காகத்தான் காத்துக்கொண்டு இருக்கினம். இன் சனங்களெல்லாம் வந்திட்டினம். நீங்க வந்து பாத்து ஒப்பேத்திட்டா, சவத்தைச் சுடலைக்குக் காவுறதுதான் மிச்சம்!”

நின்ட ஒழுங்கை. வரிசையாகச் சில வீடுகள். பிறந்த மேனியாகச் சில குழந்தைகள் மண்ணில் இருந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தன. குருவிப் படுத்துக் கிடந்த சில சொறி நாய்கள் காரைக் கண்டதும் பின்னால் சற்றுத் தூரம் குரைத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தன. படலை

யைத் திறந்து, இடுப்பில் குழந்தைகளை வைத்திருந்த சில தாய்மார்கள் எட்டி விடுப்புப் பார்த்தனர். வேலிக்கு மேலால் குமர்ப் பெண்களின் ஆவல் ததும்பும் கண்கள், வேலி இடுக்குக்குள் குசுகுசு சத்தம்.

கார்பள்ளத்தில்விழுந்துமேட்டில் ஏறியது, உள்ளேயிருந்த எங்களை ஒரு உலுப்பு உலுப்பியது.

எனக்கு நாரி வண்விண்ணென்றது.

“அந்தா வலது பக்கம் தெரியுறது பாருங்கோ வீடு... முன்னாலே ஒரு வேம்பு நிக்குது. அந்த வீடு தான் அந்த வீடுதான்” கதிரமலை குறிப்புக் காட்டியதுடன் இறங்குவதற்கான ஆயத்தமும் செய்தான்.

கார் ஒருது வேலியடைத்த ஒரு வீட்டின் முன்னால் நின்றது.

படலைப் பக்கம் இருமருங்கிலும் காய் வாழைக் குளிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

சாவின் நிழல் அயலெங்கும் கவிந்திருந்தது.

காரைவிட்டு அவசர அவசரமாக இறங்கிய கதிரமலை முன்னால் வந்து கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டான்.

டாக்டர் இறங்கினார்.

நானும் பின்னால் இறங்கினேன்.

வீடு சற்று உள்வாங்கி இருந்தது.

பெரிய முற்றம். விசாலமான காணி. கல்வீடுதான். எளிமை தெரிந்தது.

படலையைத் திறந்து வழி பண்ணினான் கதிரமலை.

டாக்டர் முதலில் உள்ளுழைந்தார். நானும் பின் தொடர்ந்தேன்.

பெண்களின் அழகையொலி அடங்கிக் கேட்டது.

தலையில் கை வைத்தபடி அழுது ஓய்ந்த களைப்பு மேலிட்ட கோலததுடன், முன்னால் வந்த பெண் நடுத்தர வயசுக்காரி டாக்டரைப் பார்த்து — என்னைக்கூடச் சேர்த்து — கும்பிட்டாள். அப்போதும் அழுது அரற்றினாள்.

“செத்தவளின்ரை தாய்” என அறிமுகப்படுத்தினாள், கதிரமலை சற்றுப் பொறுதது ஆண்கள் பக்கமிருந்து ஒருவரை அழைத்து வந்தான். “இவர்தான் அந்தப் பெண்ணினை அப்பா” எனச் சொல்லி வைத்தான்.

அவர் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

தட்டுப் பந்தல் போடப்பட்டிருந்தது. வெள்ளை கட்டப்பட்டிருந்தது.

மரணச் சடங்கிற்கான ஆயத்த வேலைகள் அந்த அந்த நிலையில் அப்படி அப்படியே விடப்பட்டிருந்தன. சோகம் சுற்றி நின்றது.

முற்றத்துக்குப் பக்கம் கிணற்றுத்துலா அடைக்கப்பட்ட வேலிக்குள் தெரிந்தது.

தூரத்தே தென்னை மரத்தடியே ஒற்றைத் திருக்கல் மாட்டு வண்டில் சாய்த்து விடப்பட்டிருந்தது பக்கத்தே இளம் நாம்பன் மாடு கட்டப்பட்டிருந்தது.

அடை இறக்கப்பட்ட கோழியும் குஞ்சும் முற்றத்தில் அலைந்து திரிந்தன. “ஹாய... ஹாய...” என ஒரு பெண் குரல் அவைகளை விரட்டிய ஒலி கேட்டது.

விசாலமான விடிந்தையில் வாங்கு போட்டு வெள்ளைச் சேலை விரித்து, பிணம் வளர்த்தப்பட்டிருந்தது. தலைமாட்டில் குத்து விளக்கு எரிந்தது. இடப்பக்கம் ஊது பத்திரிகள் புகைந்துகொண்டிருந்தன.

சப்பாத்தை ஒரு புறம் கழற்றிப்போட்டார் டாக்டர். நானும் செருப்பைப் பக்கத்தே கழற்றி விட்டேன்.

டாக்டர் வீட்டுப் படியேறி ஓர் முதலில், என்னையும் கடைக் கண் சாடையால் தொடர்ந்து வரச் சொன்னார்.

இருவரும் நெருங்கிப் பார்த்தோம்.

நான் மலைத்துப்போய் விட்டேன், அப்படியொரு வடிவு! சொரூபம் மசுதிரித் தெரிந்தான் அந்தக் குமரி.

கந்தலைப் பின்னி விட்டிருந்தான். பொட்டுப் பளிச்சென்று தெரிந்தது. மேலே சிறு கீழ்கத் தெரிந்தன திருநீறுக் கோடுகள்.

இப்படி ஒரு அழகியை நான் அந்த இடத்தில் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

பிணந்தான்!... அப்படிப்பட்ட அழகிய சவம் இது!

வாய் சற்று கோணிப்போய்த் தெரிந்தது. கறுத்தும் இருந்தது. லேசாக வாணி ஒழுகியது. அதை தலைமாட்டில் நின்ற இளம்பெண் வெள்ளைச் சேலையால் ஒத்தி யெடுத்தாள். சாயல் இறந்தவளைப்போலத் தெரிந்தது. சற்று நிறம் குறைவு, பற்கள் இலேசாக மேலெழுந்திருந்தன. இறந்தவளின் அக்காளாக இருக்கலாம் என என் மனம் சொன்னது.

டாக்டர் சவத்தை உற்றுப் பார்த்தார். பின்னர் சற்றுநேரம் தியானிப்பவர் போலத் தலை குனிந்து நின்றார். என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். ஒன்றுமே பேசாமல் முற்றத்துக்கு இறங்கி வந்தார். நானும் இறங்கி வந்தேன்.

முற்றத்தில் கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அதில் வசதியான இரண்டு சாய்வு நாற்காலிகளை எடுத்து வந்து ஓர் ஒதுக்குப் புறமாகப் போட்டு விட்டு, கதிரமலை எங்களை அழைத்து அதில் அமரச் செய்தான்.

“எங்கடை விதானையாரும் மறுக்கா வாறெனென்று சொல்லிப் போட்டுப் போயிருக்கிறார். அவரும் இப்பவந்திடுவார்” என்றான்.

ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வந்த இருவர் டாக்டரிடம் ஏதேர் தணிந்த குரலில் பேசிவிட்டு, வந்த வேலைகளில் மும்முரமாக ஈடுபடுவது தெரிந்தது.

கிணற்றடி அடைப்பைத் தொடுத்துச் சேலைகளால் மறைவு கட்டப்பட்டது ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வந்தவர்களுடன் இன்னும் இருவர் சேர்ந்து பிணத்தை வாங்குடன் அப்படியே தூக்கிக் கொண்டு சென்றனர். அந்த மறைப்புக்குள் மறைவந்து போயினர்.

டாக்டர் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

மெதுவாக எழுந்து மறைப்பு ஓரமாக நடந்து சென்றார்.

நான் தனித்து விட்டேன்.

அந்தப் பெண்ணின் பேரழகு என்னை விறைப்புள்ளாக்கியது. ‘இப்படியான அழகிக்கு இந்த முடிவா?’ எனஎன் மனம் அரற்றியது.

—‘இளக! முக்கி முக்கிப் போனால் பதினேழு இருக்கலாம்.

படலைடியில் முன்னர் தலையில் கை வைத்தபடி எங்களை வரவேற்ற பெண்மணி வெற்றிலைத் தட்டத்தை ஏந்தி வந்து என் முன்னால் வைத்தாள். அதற்குள் சிகரெட் பெட்டியுடன் நெருப்புப் பெட்டியும் தெரிந்தது.

என் கண்களைக் கண்டதும் அவள் கலங்கிவிட்டாள். “ஐயோ ராசா!” எனக் கூக்குரலிட்டு அழுதாள். என்னையும் ஓர் அதிகாரி என எண்ணியிருக்க வேண்டும். சோகம் அவள் நிதானத்தைக் குலைத்து விட்டது. “ஐயோ ராசா! என்றை கிளிக் குஞ்சு என்னைத் தனியாக விட்டுட்டுப் பறந்திட்டுது ராசா!... இப்பிடி நடக்குமெண்டு நான்கனலிலையும் கருதலை. போயிட்டாளே!” மூக்கைச் சிந்தி பக்கத்தே உள்ள வேப்பமரத்தில் துடைத்துக்கொண்டாள். அவளது துயரம் லலை கடந்தது. ஒரு மனித உயிர் தன் முன்னால் அமர்ந்திருப்பது அவளுக்கு ஆறுதலாக இந்நிருக்க வேண்டும். “மூத்தவளிட பேர் ராசலட்சுமி; இவளின்ரை பேர் மகாலட்சுமி மகாலட்சுமியாகத்தான் கடைசி வரையும் இருந்தாள் இவள். மூத்தவளின்ரை கலியாணப் பேச்சுக்கால் நடந்தது. எனக்கு இந்த ரெண்டு குஞ்சுகளும் தான் செல்வங்கள். பெரியவள் கொஞ்சம் நிறம் கறுப்பு. பல்லு மிதப்பு—” தாய் விவரித்துக் கொண்டு வரும் போது ராசலட்சுமி அடுபடிப் பக்கமிருந்து முற்றத்துக்கு அலுவலாக வந்தாள். கண்கள் கலங்கியிருந்தன. குதூகலமற்ற விழிகள், நீர்க்கமான பார்வையை வீசி

ளுள். குற்ற உணர்வு அவளது நயனங்களில் தெரிந்தது. சட்டென்று குனிந்து கொண்டு பழையபடியே அடுப்படிக்குள் நுழைந்துகொண்டாள்.

“இவள்தான் ராசா மூத்தவள். இந்த மூத்தத்திலே திரியுது களே கோழியும் குஞ்சும் அடைவைத்துப் போன கிழமைகான் குஞ்சும் கோழியுமாக இறக்கினவன்” எதையோ சொல்லவேண்டும், அல்லது தனது மனப் பாரத்தை ஒரு மனித ஜீவன் மீது இறக்கி வைத்துவிட வேண்டும் என்ற அடங்கா ஆர்வத்தால் அந்தச் சோகப்பட்ட தாய் தொடர்ந்து சொன்னாள்: “போன கிழமைதான் அது நடந்தது. மூத்தவளின்ரை கலியாண எழுத்து நடந்தது. இவையவர்தான் நல்ல வடிவாச்சே! ஆராவது ஒருத்தன் வந்து அவளின்ரை வடிவைக் கண்டு அப்படியே கொத்திக் கொண்டு போயிடுவான் என்று நம்பினம்! அந்த நினைப்பிலேதான் மூத்தவளின்ரை பேச்சுக்கால் விட்டார் கேட்டபடி இந்நிக் கணியிலை — வீட்டையும் சேர்த்து மூண்ட பரப்புக் காணி, வீட்டோடை ஓட்டி ரெண்டு பரப்புக் காணித்துண்டை மூத்தவளின் பேருக்கு எழுதி வைச் சிட்டம் இப்படி ஓர வஞ்சகமா எழுதிப் போட்டமாம் எங்களுக்கு எங்கை தெரிஞ்சது. இப்படி ஒரு வாழ்மானம் எங்கட தலையில வந்து விடாமெண்டு? இத்தினைக்கும் நல்லாப் படிச்சவள். செய் காரியங்களிலும் கெட்டிக்காரி, இளையவளாலை காணி இப்பிடிப் பிரிச்ச எழுதினதைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடி

யாமல் போச்சது...! மறுகி மறுகி நிண்டான். சும்மா புறுபுறுத்தான். நாலஞ்சு நாளா இஞ்சை குஞ்சியாததை விட்டுண்டு அலைஞ்சான். 'என்றை உரிமைக் காணி இது! அக்காவெண்டாலும் ஏன் கூடக்காணி அவவுக்குச் சேர வேணும்?' எண்டு சாப்பிடாமல் கூடக் கிடந்து பாத்தான். நாங்க னாமோ கெதியிலே இது சரியாப் போயிடும் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டம். பாவிப் பொடிச்சி, கடைசியிலே இப்பிடிச் செய்வான் எண்டு ஆர் கண்டினம்?... ஆனா நேத்தைக்கு மத்திலானத்துக்கு மேலே நல்லா உடுத்திச் சிங்கா ரிச்சுக்கொண்டு சிரிச்சுப் பேசினான். நாங்கள் நம்பிட்டம். தகப்பன் தோட்டத்துக்கை மறைச்ச வைச்சிருந்த 'பொலி டோலை' எடுத்தி வைச்சிருந்து குடிச்சப்போட்டுப் படுத்திட்டான். நான் தோட்டத்துக்காலே வந்து தேத்தண்ணி வைச்சுக் கொண்டு குடிக்க எழுப்பினா... அப்பிடியே சரிஞ்சவன்தான்... பக்கத்திலே இருக்கிற பரியாரியார் வீரகத்தியை ஒடிப்போய்க் கூட்டிக் கொண்டுவந்து காட்டினா... அவர், நாடியைப் பிடிச்சுப் பாத்திட்டு, உதட்டைப் பிதுக்கினார்... பேந்தென்ன... எல்லாமே முடிஞ்சு போச்சது...! அழுகை வெடிக்கிற குரலில் சொல்லிக் கொண்டு வந்த அந்தத் தாய். மூக்கைச் சிந்தி முந்தானையில் துடைத்த வண்ணம் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கேட்டாள்: "ராசா நீங்களே சொல்லுங்கோ? இந்தக் காலத்துப் படிச்ச பிள்ளையாளுக்குக்கூட இப்படிப்பட்ட பாழாய் போன புத்தி இருக்கே...!"

தாயின் அந்தத் துயரின் தீட்சண்யம் என் நெஞ்சைத் தொட்டது; உருக்கியது; சொல்லொணச் சோகம் என் மனசில் அப்பியது.

என் பேனா இதுவரையும் கற்பனைகூடச் செய்திராத யதார்த்த நிகழ்ச்சி இது! என் முன்னால் துயரம் சிறகை விரித்திருந்தது.

ஆட்கள் படலையைத் திறந்து வந்துகொண்டிருந்தனர்.

பெண்கள் பக்கமிருந்து அரற்றும் ஒலி கேட்டது.

சட்டைக்கு மேலால் சால்வையைப் போர்த்தபடி, கண்ணாடி போட்ட ஒருவர் சைக்கிளை நிறுத்துகிறார். கதிரமலை ஓடோடி வந்து அவரை வரவேற்கின்றான். வந்தவர் கிராம சேவகராக இருக்கவேண்டும்.

சேலை அடைப்புக்குள் இருந்து 'டொக்... டொக்...!' என்ற ஒலி விட்டு விட்டுக் கேட்கிறது. சிலர் மறைந்து நின்று வேடிக்கை பார்க்க முற்படுகின்றனர்.

"இங்கை என்ன விடுப்பா பாக்கிறியன்?" என்ற ஆங்காரக் குரல் பலமாகக் கேட்கிறது. ஓசைப் படாமல் நழுவுகின்றனர், வேடிக்கை பார்த்தவர்கள்.

மீண்டும் பிளக்கும் ஓசை.

—ஏனோ தெரியவில்லை, என் மனசு ஒப்பீடு செய்ய முனைந்தது. சுவர் இலக்கிய தியாக வேள்வி வாசகங்கள் என் ரூபகத்திற்கு அப்போது வந்தன!

‘எதி’

“அந்தச் செங்குத்தான குன்றின் மீது முன்று மீட்டர் உயர முடைய ஜூனிப்பர் மரம் நிற்கிறது. ஒரு மனிதன் அதை நோக்கி நடந்தான். அந்த மரத்தை அடைந்தவுடன் அவனும் அந்த மரத்தின் அளவுக்கு பெரிதும் உயரமாக இருப்பது எங்களுக்குத் தெரிந்தது. அடுத்த நிமிடம் அவன் எங்களை நோக்கிப் பார்த்தான். சிறிது நேரம் நின்ற பிறகு அவன் மேல் நோக்கி நடந்தான். அவனது நடை மென்மையாகவும் அதே சமயத்தில் வேகமாகவும் இருந்தது” என்று உஸ்பெக்கிஸ்தானில் உள்ள இஸ்பாசார் பள்ளத்தாக்குப் பகுதியில் ‘எதி’ எனப்படும் பனிமனிதனைக் கண்ட தாத்தியானா கால்கினா கூறினார்.

எதியை மேலும் பலபேர் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதுபோல எதியைப் பார்த்ததாக வரும் செய்திகள் அவ்வப்போது அமெரிக்காவிலும், மங்கோலியாவிலும், ஆஸ்திரேலியாவிலும், பாமிரினும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. பிள்ளியின் காலந்தொட்டே இந்தப் புதிதான விடுவிப்பதற்கு மனிதகலம் முயன் வருகிறது. 1921-ல் எவரெஸ்ட் சிகரத்துக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுப் பயணத்தின்போது, பனிமலையில் பெரிய காலடிச் சுவடுகள் இருப்பது கண்டறியப்பட்டது, அப்போது முதற் கொண்டு ‘பயங்கரப் பனிமனிதன்’ அல்லது ‘எதி’ அல்லது ‘ராட்சக் காலுடையவன்’ என்ற பெயர்களில் இந்த மர்மம் தொடர்கிறது. ஆனால் உண்மையில், பனிமுகடுகளில் சாதாரணமாக எதி வசிப்பதில்லை. உதாரணமாக, சோவியத் யூனியனில் அவன் கோவ தீபகற்பத்திலும், டிரான்ஸ்காகசியாவிலும், உக்ரேனிலும், சுகோத்கா தீபகற்பத்திலும் காணப்பட்டான் அவன் காணப்படுகிற இடங்களில் எதி ‘காட்டு மனிதன்’, ‘வனந்தர மனிதன்’, ‘விடியலில் தோன்றும் மனிதன்’ என்றவாறு அவன் அழைக்கப்படுகிறான். நிபுணர்கள் இந்த மனிதனை ‘ரெனிக்ட் ஹோமினாய்டு’ என்று அழைக்கின்றார்கள்.

‘எதி’ மாமிச உணவை சாப்பிடுவதில்லை அவன் காய்கறிகளையும், பழங்களையும் சாப்பிடுவதையும், மனிதர்களிடமிருந்து உணவைப் பறித்துக் கொள்வதையும் கூட பலர் கண்டிருக்கிறார்கள். ‘எதி’ கடித்த பால் பவுடர் டின் ஒன்றை மாஸ்கோ ஆய்வுப் பயணக் குழுவின் கொண்டு வந்துள்ளனர் அந்த திண்ணில் பதிந்துள்ள பல சுவடுகள், சாதாரண மனிதப் பல் சுவடுகளைப் போலவே இருந்தாலும், மிகவும் பெரிதாக இருக்கின்றன.

மார்ஷல் ரிபல்கோவின் படை வீரர்கள், கால்கின் — கோல் யுத்தத்தின்போது, அத்தகையகொரு மனிதனை ஒரு கட்டிலில் பல நாட்கள் தூக்கிச் சென்றதாக ஒரு செய்தி கூறப்படுகிறது. 1925-ல் மேற்குப் பாமிர் பகுதியின் உன்மாவட்டம் ஒன்றில் இந்த ஹோமினாய்டுகளில் ஒன்று சுடப்பட்டதாகவும் ஒரு செய்தி தெரிவிக்கிறது.

புத்த மதத்தைச் சேர்ந்த லாமா துறவிகள் இந்த எதியை ‘அல்மா’ என்று அழைக்கிறார்கள். சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை இந்த ‘எதி’கள் விவகாரியைக்கு விவசாய வேலைகளில் உதவி செய்ததாக உயர்ந்த மலைப் பகுதிகளில் வசிக்கும் சீன விவசாயிகள் கூறுகிறார்கள்.

19 2 ல் முர்மான்ஸ்க் பிராந்தியத்தில் உள்ள கோலா கிராமத் தில் ஒரு சிறுவன் காணாமல் போனான். தைகா காடுகளில் அவனைக் கண்டுபிடிக்க மேற்கொண்ட முயற்சிகள் எதுவும் பயனளிக்கவில்லை. ஒரு வாரத்துக்குப் பின்பு, அந்தச் சிறுவன் திரும்பி வருவான் என்ற நம்பிக்கையே அற்றுப் போனபோது, அவன் கிராமத்துக்குத் திரும்பி வந்தான். தன்னை உடல் முழுவதும் உரோமம் அடர்ந்த ஒரு மனிதன், ஒரு குகைக்குள் தூக்கிச் சென்றதாகவும், அங்கேயே சில நாட்கள் தான் தங்கியிருந்ததாகவும் அவன் சொன்னான். அங்கே அதே போன்ற வேறு சில மனிதர்கள் இருந்ததாகவும் அவன் சொன்னான். அவர்கள் கொடுத்த உணவு தனக்கு ஒத்து உரோமம் உடல் நலம் குன்றியதால் தன்னை மீண்டும் இங்கே கொண்டுவந்து விட்டு விட்டதாகவும் அவன் கூறினான். இவ்வாறு ஒரு உள்னார்ப் பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது. எதியைப் பற்றி இது போல ஏராளமான செய்திகளும் கதைகளும் உளவுகின்றன. எனினும் இவற்றை வைத்து இறுதி முடிவுக்கு வர இயலாது.

கேள்விக்குப் பதிலி கூறுவதில்லை எனது நோக்கம். கைவஞர்களுடன் சம்பாஷிக்க, மனம் விட்டுக் கதைக்க இது ஒரு சந்தர்ப்பம். பரஸ்பரம் ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் புரிந்து கொள்வதுடன், நமது பொதுக் கருத்தை வாசகர் தெரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு நல்ல வாய்ப்பு இது. இளந்தலை முதியினர் இந்தத் தளத்தை நன்கு பயன்படுத்த முன்வருவது அவர்களது இலக்கிய அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பயன் தருவதுடன் மல்லிகை வாசகர்களுக்கும் புதிய தகவல்கள் கிடைக்க ஏதுவாகவும் அமையும்.

தூண்டில்

மலலகைப்பத்திரிகை

வெளியீடுகள்

அட்டைப் பல ஒவியங்கள் ... 20 - 00

(35 ஈழத்து பேரொ மன்னர்கள் பற்றிய நூல்)

ஆகுதி ... 25 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — சோமகாந்தன்)

என்னில் விழும் நான் 9 - 00

(புதுக் கவிதைத் தொகுதி — வாகதேவன்)

மல்லிகைக் கவிதைகள் ... 15 - 00

(51 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுதி)

இரவின் ராகங்கள் ... 20 - 00

(சிறுகதைத் தொகுதி — ப. ஆப்மன்)

தூண்டில் கேள்வி—பதில் ... 20 - 00

— டொமினிக் ஜீவா

ஒரு நாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்

(சிறுகதைத் தொகுதி — சுதாராஜ்) (அச்சில்)

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவுண்டு.

மேலதிக விபரங்களுக்கு: 'மல்லிகைப் பந்தல்'

#34 B, காங்கேசன்துறை வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

● உங்களுக்கு வரும் இடர்பாடுகளை எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்?

மிருகவில், த. வேலமுகன்

நான் அதிகம் மனசை அலட்டிக் கொள்வதில்லை. வரும் கஷ்டங்களை நான் இடர்பாடு எனக் கருதுவதில்லை. இயல்பான ஒரு பிரச்சினை என்ற முறையில் இயல்பாகவே அதை அணுகுவேன். உணர்ச்சி வசப்படாமல் வேறு ஒருவருக்கு வந்த சிரமத்தை எப்படி நான் பார்த்து அதைத் தீர்க்க வழி சொல்வேனோ அப்படியே என் ஆழ் மனசுக்குச் சொல்லி வைப்பேன் அது தானாகவே தீர்ந்து போகும்.

● மல்லிகை ஆரம்ப காலங்களை நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா?

உடுவில், நா. சுதன்

என்னுடைய சகல வாழ்வுக் கட்டங்களையும் நான் பசுமாடு போல, ஆற அமர நின்ற வண்

னம் அசை போட்டுப் பார்ப்பதுண்டு. எத்தனை வகை மனிதர்கள்! — எத்தனை வகைக் குணம் சங்கள்! நீங்கள் இன்று மல்லிகையை வாங்கிப் படிப்பதுடன் திருப்தியடையலாம். அதற்குக் கடந்த காலங்களில் வெளியே தெரியாமல் நீர் ஊற்றியவர்கள் எத்தனை பேர்; வெந்நீர் வார்க்க முனைந்தவர்கள் எத்தனை பேர்! எல்லாச் சம்பவங்களையும் நான் அடிக்கடி பின்னோக்கிப் பார்ப்பதுண்டு.

● எந்தெந்த நேரங்களில் எழுத ஆரம்பிப்பீர்கள்?

அ'புரம், க. மோகன்

நேரகாலம் என்பது சொல்ல முடியாது. நான் வெறும் எழுத்தாளன் மாத்திரமல்ல. சஞ்சிகையாளனும் கூட. எனவே நேரத்தை வரையறுக்க முடியாது. ஆனால் இரவில் நான் எழுதுவதில்லை. வெகு சுகமான கர்நாடக இசையைக் கேட்பதே

என் இரவு நேரப் பொழுது போக்காகும். எழுதும்போது அமைதி எனக்கு ஒத்து வராத ஒன்றாகும். பரபரப்பு என் உள் உணர்வுகளைத் தூண்டிச் செயல்பட வைக்கும், அந்தப் பரபரப்புக்கு மத்தியிலேயே என்னை எழுத முடியும். மல்லிகைக் காரியாலயத்தில் அமர்ந்த வண்ணம் பல சோலிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே எழுதி முடிப்பேன், பகலில் அனேகமாக எந்த நேரமும் எழுதுவேன்.

● இம்முறை தமிழகத்திற்குச் சென்று வந்தீர்களே, பழைய எழுத்தாளர்கள் எல்லோரையும் சந்தித்தீர்களா?

மன்னார். ச. நற்குணம்

அநேகமாக எல்லா எழுத்தாளர்களையும் சந்தித்தேன். வெள்ளி விழா மலர் ஆலோசனைக் கூட்டத்திற்கு எனது அழைப்பை ஏற்றுப் பிரபல எழுத்தாளர்கள் வந்திருந்து மல்லிகையைக் கௌரவித்தனர். பலர் தொலைபேசியில் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டனர். தூரவுள்ளோர் கடிதமெழுதி எனக்கு ஊக்கமளித்தனர்.

● தன்னம்பிக்கையை எப்படி வளர்த்துக் கொள்ளுகிறீர்கள்?

கிளிநொச்சி, க. த. சிவம்

உழைக்கின்றேன்— நான் தேர்ந்தெடுத்த பாதையில் தளராமல் நடை போடுகின்றேன். அதை மகத்தமாக நண்பர்களுடன் பழகுகின்றேன்; கேட்கின்றேன். திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுகின்றேன். நாளை என்ன நடக்கும் என இன்றே சிந்தித்து அதற்கேற்ற விதத்தில் காரியங்களைச் செய்கின்றேன் நான் பிறவியிலேயே எதற்குமே கிறுங்காத

வன். மன ஓர்மத்தை ஒவ்வொரு நாளும் வளர்த்துப் பண்படுத்துகின்றேன். மற்றவர்களைச் சுரண்டிச் சொறிந்து சுகம் காணும் 'சாடிஸ்ட்' தன்மையை விடுத்து மற்றவர்களைப் பாராட்டிப் போற்றுவதில் தனி இன்பம் காணுகின்றேன். இயல்பாகவே எனது தன்னம்பிக்கை வளர்கிறது. மல்லிகையும் வெற்றி விழாக் கொண்டாடுகின்றது.

● நான் உங்களைப் பின்பற்றி உழைத்து உங்களைப் போல வர முயற்சிக்கிறேன், முடியுமா? முல்லைத்தீவு, த. இராமதுரை

அப்படி யோசிப்பதே தவறு. நான், நான்தான்; நீங்கள் நீங்கள் தான்! நீங்கள் நீங்களாகவே இருக்கத் தெண்டியுங்கள். மற்றவர்களாக மாற முயற்சிப்பது தனது தனித்துவத்தில் நம்பிக்கையற்ற போக்கு. மற்றவர்களிடம் பின்பற்றக் கூடிய பண்புகள் இருந்தால் அதை நமதாக்கலாம். ஆனால், மற்றவர்களைப் போல மாற நினைப்பது சரியல்ல. கடைசியில் நீங்களாகவும் மாட்டீர்கள்; நாளைவும் மாட்டீர்கள். எனவே நீங்கள் முயன்று உழைத்து நீங்களாகவே இருக்கத் தெண்டியுங்கள்.

● தமிழகத்தில் எழுதி வரும் சம்பந்தத்தை சிறுகதைப் படைப்பாளிகள் சிலரைச் சொல்ல முடியுமா?

பரந்தன், ந. கோபாலசுந்தரம்

பிரபஞ்சன், தனுஷ்கோடி ராமசாமி, பிரசன்னா.

● கனவு காண்பவர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

அளவெட்டி, ச. ப. மணி

கனவு காண்பவர்கள் விஞ்ஞானிகள்; எழுத்தாளர்கள்; சிந்தனையாளர்கள்; சோப்பேறிகள். நீங்கள் யாரைப்பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?

● மலையகத்தில் பெரிய இலக்கியக் கூட்டமொன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்கின்றோம். உங்களையும் அழைக்க எமக்குப் பெருவிருப்பம். அழைத்தால் வருவீர்களா?

ஹட்டன், ம. சிங்காரவேல்

நீண்ட காலமாகவே என் மீது உங்கள் பகுதி இளைஞர்களுக்கு ஓர் ஆதங்கம் உண்டு, நான் மலையகம் வருவதில்லை யென்று உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன். அடிக்கடி நான் கொழும்பு, தமிழகம் போவதை விட, உங்கள் பகுதிக்கு வர எனக்குப் பெரிய ஆசை பல சோலிக்காரன் நான் அழைப்பை நேர காலத்திற்கு அனுப்பி வைத்தால் வசதிப்பட்டால் நிச்சயம் உங்களது அன்பழைப்பை ஏற்றுக் கொள்வேன்.

● வெள்ளிவிழா மலர் எத்தன்மையானதாக அமைய வேண்டும் என விரும்புகிறீர்கள்? அதை எப்படித் தயாரிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளீர்கள்?

மன்னார், ச. பரமநாதன்

பலரிடம் நேரடியாகவும், கடித மூலமும் மலர் சம்பந்தமாகக் கதைக்கின்றேன். மல்லிகையை நேசிக்கும் அன்பர்களை ஒருங்கு சேர்த்து அன்றாடம் கருத்துக்களைக் கேட்க விரும்புகின்றேன். எல்லாக் கருத்துக்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து முடிவில் மலர் தயாரிப்பில் முழுமூச்சாக இறங்குவதுதான் இன்றைய விட்டம்.

● பேச்சுக்கும், பார்வைக்கும், எழுத்துக்கும் நீங்கள் முரடராகக் காட்சி தந்தாலும் நெருங்கிப் பழகினால் மிகவும் அன்பான இதயம் படைத்தவர் என ஒரு தடவை பிரபல எழுத்தாளர் வரதர் உங்களைப் பற்றிச் சொன்னது ஞாபகம். உண்மையாகவே நீங்கள் அப்படித்தானா?

கிரிமலை, அ. மனோகரன்

நான் தினசரி என்னை அப்பணித்து உழைக்கின்றேன். இடையே குழப்புபவர்களைச் சினக்கின்றேன். மனசில் பட்டதைப் பகிர்ங்கமாகச் சொல்லுகின்றேன். அதனால் கண்டனங்களுக்கு உள்ளாகின்றேன். நான் நானாக இருக்க முயல்கின்றேன். அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களுக்குப் புதிதாகத் தோன்றுகின்றேன். வரதர் என் அன்புக்கு உரியவர். நான் மதிக்கும் பண்பாளர். என்னிடம் அப்படியேதும் நல்ல குணங்கள் இருந்தால் அது அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியதால் ஏற்பட்ட நல்லம்சங்களேயாகும்.

● பிரபல நாடகாசிரியர் கோமல் சுவாமிநாதனைச் சந்தித்தீர்களா? அவருடைய தொடர்பு எப்படி இருக்கிறது?

நெல்லியடி, ந. த. நவநீதன்

இம் முறையும் அவரைச் சந்தித்தேன், திருவல்லிக்கேணியிலுள்ள மண்டபத்தில் அவரது புதிய நாடகம் ஒத்திகை நடந்த சமயம் அவரைப் பார்த்தேன். அடுத்த வாரம் தமது 'கிராம ராஜ்யம்' என்ற நாடகம் மேடையேறுவதாகவும் அசியம் வந்து பார்த்து அபிப்பிராயம் சொல்லும் படியும் அழைத்தார். சென்னை விட்டு அடுத்த நாள் திருச்சி புறப்படுவதால் நாடகத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கு

இருக்காது எனச் கொள்ளேன். ஆகஸ்ட் 11, 12, 13-ல் 'இப்டா' தமிழ் மாநில மாநாடு நடக்க இருப்பதால் அவசியம் மகாநாட்டிற்கு வரச் சொல்லி அழைத்தார் அடிக்கடி தமிழகம் வரக் கூடிய பொருளாதார நிலை எனக்கு இல்லை என்ற உண்மையைக் கூறி மறுத்துவிட்டேன்.

● நிருபர் செல்வத்துரை என்பவர் முன்னர் வீரகேசரி நிருபராகக் கடமை புரிந்து மறைந்தவர் அவரைப் பற்றி யாரும் எதுவும் குறிப்பிடுவதில்லையே, நீங்கள் கூடவா மறந்து விட்டீர்கள்?

புத்தூர், ம. அம்பிகைபாகன்
நான் மறக்கவில்லை. ஏதாவது ஒரு சமயத்தில் அவரது ஞாபகம் எனக்கு வராமல் போகாது வேலையில் அசகாய குரன், ஈழத்து எழுத்தாளர்களை தனது பிணை வலிமையால் உச்சத்துக்குத் தூக்கி விட்டவர். பல சிறுகதைக் கருக்களைச் சம்பாஷணையின் போது சுமார் தண்ணி பட்ட பாடாக எமக்கெல்லாம் சொன்னவர்; அவருடைய மறைவு பத்திரிகை உலகுக்கே மாபெரும் இழப்பு. அப்படியான ஒரு நிருபரை இனிப் பத்திரிகை உலகம் காண்பது அபூர்வம். அந்தத் திறமைசாலியை நீங்கள் ஞாபகம் வைத்திருந்து கேட்டதற்கு என் நன்றி.

● அடிக்கடி முன்னர் கொழும்பில் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடைபெறும். நீங்களும் அதில் கலந்து கொள்கிறீர்கள். இப்பொழுது கூட்டங்கள் நடப்பதில்லையே, ஏன்?

மருதானை முகம்மது யூனஸ்
இலக்கியக் கூட்டங்களை ஆறாமர நடத்தும் குழுவிலேயேயா நாடு இருக்கிறது? இலக்கியக் கூட்டங்கள் முடிந்த பின்னர் சில நண்பர்கள் ஏதாவது ஒரு ஹோட்டலுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டு விட்டு, இரவு 10 மணி வரை தெரு ஓரங்களில் நின்று அரட்டை அடித்துவிட்டுப் பின்னர் தங்குமிடம் திரும்புவோம். எத்தனை நிம்மதியான காலம் அது!

● இன்று எழுதும் இனம் எழுத்தாளர்களெல்லாம் புதுக்கவிதையை ஒரு பிடி பிடிக்கின்றனரே, இது நிலைக்குமா? இளவாலை, க. சந்திரசேகரன்

சிரமப்படாமல், சிந்திக்காமல், அதிகம் கஷ்டப்படாமல் இலக்கிய உலகில் தமது நாமத்தையும் பதிந்து வைத்துவிடலாம் எனச் சிலர் நினைக்கின்றனர். அதன் வெளிப்பாடுகளே இவை. இப்படி எழுதுபவர்களை அனுபவபூர்வமாகப் பாடம் படித்துக் கொள்வார்கள்.

●●

இச்சஞ்சிகை 234 பி, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களினால் மல்விகை சாதனங்களுடன் ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்திலும், அட்டை யாழ் புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்திலும் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

88

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR

NEEDS

Wholesale & Retail

Dial: 26587

TO

E. SITTAMPALAM & SONS.

223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO-11.

Mallikai Registered as a News Paper at G. P. O. Sri Lanka

K.V.J. 75/NEWS/89

Dealers in:

Timber Plywood & Kempas

Phone: 24629
548445

With Best Compliments of:

STAT LANKA

**138, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.**